

# PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència  
de l'honorable Sr. Joan Casanovas

## DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 21 de febrer del 1934

### SUMARI

*S'obre la sessió a dos quarts de sis i quatre minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.*

*Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.*

*Ordre del dia:*

*Prec del senyor Ruiz i Ponseti al senyor Conseller de Treball sobre la regulació i tramitació de recursos referents a les lleis del treball.*

*Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.*

*Article 4.<sup>o</sup> — Lectura d'una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*

*El senyor Andreu, per la Comissió, manifesta que en la nova redacció han estat acceptades algunes de les suggerències contingudes en l'esmena.*

*Manifestacions del senyor Simó i Bofarull.*

*Lectura d'una altra esmena al mateix article, signada pels senyors Casanelles, Lluhi, Xirau, Tàrradelles i Comes, que és retirada pel senyor Xirau en nom dels signants.*

*Es aprova l'article 4.<sup>o</sup> en la seva redacció definitiva.*

*Article 5.<sup>o</sup> — Es acceptat un vot particular dels senyors Abadal, Tries de Bes i Sol.*

*Es acceptada, en part, una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*

*Una esmena dels senyors Lluhi, Xirau, Casanelles i Tàrradelles, és retirada pels seus signants.*

*Es aprova l'article 5.<sup>o</sup> en la seva redacció definitiva.*

*Article 29. — Es aprova amb unes esmenes dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret i senyors Farreres i Duran, Folch, Guinart i Irla.*

*Article 30. — Es aprova amb una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret. Ha estat rebutjada una altra esmena dels senyors Vallès i Pujals, Ventosa, Duran i Ventosa, Valls i Taberner i Martínez i Domingo.*

*Article 31. — La Comissió no accepta una esmena signada pels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*

*El senyor Simó i Bofarull la defensa.*

*Resposta del senyor Andreu, per la Comissió.*

*L'esmena és retirada pels seus signants.*

*Article 31 bis. — En virtut d'una esmena dels senyors Farreres i Duran, Folch, Guinart i Irla, que és acceptada per la Comissió, s'introdueix aquest nou article en el projecte de Llei.*

- Article 32. — Lectura d'una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret. La Comissió n'accepta alguns extrems i els signants retiren els que no han estat acceptats. A petició del senyor Fronjosà se sotmet l'art. 32 a votació nominal i per 48 vots favorables i cap negatiu, resta aprovat en la seva redacció definitiva.*
- Article 33. — Es aprovat sense discussió i en la redacció definitiva que proposa la Comissió.*
- Article 34. — Lectura d'una esmena signada pels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret, de la qual la Comissió n'accepta alguns extrems.*
- El senyor Simó i Bofarull fa unes manifestacions relacionades amb la votació nominal de l'art. 32.*
- Es rebutjada una esmena al mateix art. 34, signada pels senyors Vallès i Pujals, Duran i Ventosa, Ventosa i Calvell, Valls i Taberner i Martínez i Domingo.*
- El senyor Simó i Bofarull defensa l'esmena que signa juntament amb els senyors Ibars, Casanelles i Lloret, de la qual la Comissió n'ha acceptat alguns extrems.*
- El senyor Tauler, en nom de la Comissió, accepta l'esmena en la seva totalitat. El senyor Simó i Bofarull ho agraeix i és aprovat l'article amb aquesta esmena.*
- Article 35. — Es aprovat amb una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*
- Article 36. — La Comissió rebutja una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret. El senyor Simó i Bofarull la defensa, i després d'unes manifestacions del senyor Conseller de Justícia i Dret, la retira.*
- Es aprovat l'art. 36 en la redacció definitiva que proposa la Comissió.*
- Article 37. — Es aprovat sense discussió.*
- Article 38. — Es aprovat amb una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*
- Article 39. — La Comissió accepta alguns extrems d'una esmena signada pels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret, i la totalitat d'una altra esmena signada pels senyors Farreres i Duran, Guinart, Folch i Irla.*
- Es aprovat l'article amb les modificacions introduïdes per les esmenes acceptades.*
- Article 40. — Es aprovat amb una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*
- Article 41. — Es aprovat sense discussió.*
- Article 42. — Es rebutjada una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret i suprimit l'article per venir ja regulat allò a que fa referència tant l'article com l'esmena, en l'art. 31 bis, incorporat al dictamen.*
- Articles 43, 44, 45 i 46. — Són aprovats sense discussió.*
- Article 47. — Es aprovat després d'haver estat rebutjada una esmena dels senyors Vallès i Pujals, Ventosa i Calvell, Duran i Ventosa, Valls i Taberner i Martínez i Domingo.*
- Article 48. — Es aprovat sense discussió.*
- Article 49. — Es aprovat amb una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.*
- Article 50. — Es aprovat amb una esmena dels senyors Vallès i Pujals, Ventosa, Duran i Ventosa, Valls i Taberner i Martínez i Domingo.*
- Article 51. — Es aprovat amb una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret. A petició del senyor Andreu, se suspèn el debat en anar a entrar a les disposicions transitòries.*
- Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Finances sobre el projecte de Llei de transferències de crèdit.*
- Rectificació del senyor Conseller de Cultura.*
- En votació ordinària i amb el quòrum reglamentari, és aprovat definitivament el projecte de Llei.*
- Lectura del dictamen de la Comissió permanent d'Economia sobre el projecte de Llei de Cooperatives.*
- Ordre del dia per a la sessió de dijous.*
- S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit de la vetlla.*

S'obre la sessió a dos quarts de sis i quatre minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

## ORDRE DEL DIA

### Precs i preguntes

#### La regulació i tramitació de recursos referents a les Lleis de treball

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: He de començar el meu prec lamentant haver-lo de fer al banc buit del Govern, encara que espero que l'honorable senyor President de la Cambra tindrà la bondat de trametre el prec al senyor Conseller de Treball...

El Sr. PRESIDENT: Es troben al Parlament dos o tres senyors Consellers. Encara que potser el Conseller de Treball no és aquí, acaben d'advertir als senyors Consellers que s'ha començat la sessió. Pot fer la V. S. el prec i, en absència del Conseller de Treball, la Mesa li trametrà.

El Sr. RUIZ I PONSETI: El prec que volia fer al senyor Conseller de Treball fa referència a una notícia que hem llegit en la premsa d'avui, relativa a uns propòsits que semblen existir en el Ministeri del Treball, de Madrid, sobre la regulació i tramitació dels recursos que facin referència a bases de treball. Segons les nostres notícies, que coincideixen en absolut amb les notícies que dona la premsa, existeix realment aquest propòsit per part del Ministeri de Treball de Madrid; i respecte a aquest punt m'he de lamentar també — i espero que el senyor President voldrà trametre aquest aspecte del meu prec al senyor President de la Generalitat —, de l'ambigüetat amb què el senyor President va contestar unes paraules meves, respecte a aquest punt, en el primer debat polític que hi hagué el dia que es va reobrir el nostre Parlament. Ja plantejàvem aquell dia la possibilitat de què del Ministeri del Treball de Madrid sortissin Decrets que falsegessin, que gairebé anullessin, l'esperit obrerista que tenen les Lleis de caràcter social dictades per les Corts Constituents. El senyor President de la Generalitat, en aquell moment, no va creure convenient entrar en la matèria, és a dir, contestar res a aquest punt. Als treballadors de Catalunya els hauria agradat extraordinàriament conèixer quina és l'opinió del nostre Govern respecte a aquests Decrets que s'anuncien. Com que no la coneixem, el prec que nosaltres fem en nom dels treballadors conscients de Catalunya, es refereix a recabar novament del Govern de la Generalitat que no faci el més petit cas d'aquests Decrets anticonstitucionals i antiestatutaris que s'anuncien com a pròxims a sortir del Ministeri del Treball de Madrid.

La notícia de premsa a què em referia vull llegir-la en aquest moment perquè considero que és un assumpte que té una importància extraordinària i que no convé que passi desapercebuda pel nostre Parlament. Diu així: «Sembla que pel Ministeri del Treball s'està fent un estudi sobre diversos aspectes del règim autònom català amb referència a

la legislació social. L'afer ha estat sotmès al Consell de Treball, mitjançant la corresponent moció, i també al Consell d'Estat. Per les impressions que circulen, les respostes estableixen que les bases de treball elaborades pels Jurats mixtos de Catalunya no podran ésser impugnades davant de la Generalitat sinó davant del Poder central, per ésser matèria legislativa. En conseqüència, res té de particular que, d'un moment a l'altre, apareixi un Decret resolent aquesta qüestió que té en certa forma jurisprudència.»

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.)

Encara que les notícies de premsa tenen sempre una certa falta de connexió, es veu molt clar l'esperit que vol orientar aquest decret que s'anuncia. Nosaltres coneixem perfectament l'origen de les maniobres que s'han realitzat a Madrid perquè aquest decret sigui dictat; es tracta d'unes maniobres que no tenen res de secretes, perquè tots els que intervinem en qüestions obreres les coneixem perfectament, maniobres que realitzen les companyies subministradores d'electricitat per sostreure a Catalunya tot el que fa referència a les últimes resolucions en qüestions de treball. Aquestes companyies d'electricitat que estan avui en franca rebel·lió respecte a la Generalitat i que aquest Govern no ha tingut suficient valentia per a sotmetre d'una manera absoluta a la seva autoritat incontestable, han realitzat aquestes maniobres únicament per a sotmetre d'una manera més definitiva els seus obrers. El nostre prec d'avui només té un objecte: pregar al senyor Conseller de Treball — i fins preferim que el senyor Conseller de Treball no estigui present en aquests moments, perquè podrà meditar millor la seva contesta —, pregar al senyor Conseller de Treball que manifesti d'una manera categòrica davant del nostre Parlament a veure si en el cas de què apareixés aquest decret té ell prou valentia per a deixar-lo de complir; és a dir, per a no trametre en cap cas a Madrid els recursos que puguin plantejar-se en contra de les resolucions dels nostres Jurats mixtos pel que fa referència a bases de treball.

L'assumpte aquest de les bases de treball dels empleats d'aigua, gas i electricitat de les companyies catalanes, té ja una història llarga. Hi ha unes bases de treball aprovades pel Jurat mixt d'aigua, gas i electricitat de Barcelona; aquestes bases de treball varen ésser objecte d'un recurs elevat a Madrid i aquest recurs juntament amb molts altres recursos que hi havia contra resolucions dels nostres Jurats mixtos va ésser retornat a la Generalitat quan havia d'ésser-ho, és a dir, en el moment del traspàs de serveis, i segons una notícia molt extensa que va aparèixer ahir a *El Debate*, de Madrid, des del Ministeri de Treball de la República s'està instant d'una manera apresada perquè aquests recursos en contra de les resolucions dels Jurats mixtos d'aigua, gas i electricitat tornin al Ministeri del Treball.

Doncs bé; el nostre prec es limita, en aquests moments, a preguntar al senyor Conseller de Treball a veure si tindrà prou valentia per a desobeir d'una manera franca i categòrica l'ordre que eventualment pugui rebre del Ministeri del Treball de Madrid. Segons sigui la contesta que esperem que

demà ens donarà el senyor Conseller de Treball, ens reservem el dret d'anunciar una interpellació sobre aquest assumpte importantíssim i quasi bé, per endavant, em permeto pregar al senyor President de la Cambra que doni per anunciada aquesta interpellació, perquè ja començo a creure que la contesta del senyor Conseller de Treball no serà prou categòrica en aquest respecte. A nosaltres solament ens deixaria satisfets que el senyor Conseller de Treball ens digués que el que li vulgui prendre els expedients que fan referència a aquests recursos, haurà de prendre també un tros del Conseller. I res més.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència trame-trà el prec del senyor Ruiz i Ponseti a l'honorable senyor Conseller de Treball.

### **Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya**

El Sr. PRESIDENT: Hi ha pendents de discussió els arts. 4.<sup>a</sup> i 5.<sup>a</sup>

(Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 4.<sup>a</sup>:

«L'article 4.<sup>a</sup> restarà redactat:

Article 4.<sup>a</sup> — 5.<sup>a</sup> Quatre Magistrats del Tribunal de Cassació designats pel ple del mateix Tribunal.

8.<sup>a</sup> Els dos Presidents de la Sala de l'Audiència Territorial de Barcelona i els dos Magistrats que estiguin al cap de l'escalafó.

9.<sup>a</sup> Els Presidents de les Audiències del Criminal de Catalunya.

12. Suprimir.

La resta de l'article, igual.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: Algunes de les suggerències que es fan en aquesta esmena han estat ja acceptades en el cos del dictamen presentat per la Comissió. Quant a les altres suggerències, la Comissió no les accepta.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Nosaltres tenim la ferma seguretat que la Comissió ha pesat el pro i el contra del text del dictamen i de l'esmena. Si després d'haver-los estudiat no accepta alguns dels extrems de l'esmena, serà inútil que molestem la Cambra consumint torns en contra i demanant votacions.

El Sr. ANDREU: En part ha estat acceptada l'esmena del senyor Simó i altres signants.

Com veurà el senyor Simó, el que en l'esmena fa referència als Presidents de les Audiències del criminal de Catalunya, en realitat és exacte a la redacció que se li ha donat per la Comissió. Quant a les altres esmenes, són lleugeres variants que la Comissió no pot acceptar, perquè després d'haver estudiat l'esmena creu que és millor el criteri sentat en el dictamen.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Estem d'acord amb la nova redacció, però salvem el nostre criteri quant al número dotze que fa referència als Jutges municipals de Barcelona; això no obstant, nosaltres no hi tenim res a dir.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una altra esmena en aquest mateix article.

(Es dona lectura a l'esmena següent:

«Article 4.<sup>a</sup> L'apartat primer d'aquest article dirà:

"Set Diputats del Parlament de Catalunya."

L'apartat cinquè de l'art. 4.<sup>a</sup> quedarà com segueix:

"Quatre Magistrats del Tribunal de Cassació, designats pel ple del mateix Tribunal."

L'apartat vuitè d'aquest article quedarà redactat així:

"Els dos Presidents de Sala de l'Audiència Territorial de Barcelona i els dos Magistrats que estiguin al cap de l'escalafó."

Palau del Parlament, 14 de desembre del 1933. — Casanelles, Lluhi, Xirau, Tarradellas i Comes.»

El Sr. XIRAU: Retirem l'esmena.

(S'aprova l'article en la següent redacció definitiva:)

«Article 4.<sup>a</sup> Per a l'elecció de President del Tribunal de Cassació es constituirà una Assembla integrada per les persones següents:

1.<sup>a</sup> Vint-i-quatre Diputats del Parlament de Catalunya.

2.<sup>a</sup> El President de la Comissió Jurídica Assessora.

3.<sup>a</sup> Els Degans dels Collegis d'Advocats de les poblacions on existeixin Audiències.

4.<sup>a</sup> El Degà de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials de la Universitat de Catalunya.

5.<sup>a</sup> Dos Magistrats del Tribunal de Cassació designats per la Cambra de Govern del mateix Tribunal.

6.<sup>a</sup> Els Procuradors de Catalunya.

7.<sup>a</sup> El President de l'Audiència Territorial de Barcelona.

8.<sup>a</sup> Els dos Presidents de Sala de l'Audiència Territorial de Barcelona.

9.<sup>a</sup> Els Presidents de les altres Audiències de Catalunya.

10. El President de l'Acadèmia de Legislació i Jurisprudència.

11. El Degà dels Jutges de primera instància de Barcelona.

12. El Degà dels Jutges municipals de Barcelona.»

(Es dona lectura al següent vot particular presentat a l'art. 5.<sup>a</sup> :)

«A l'article 5.<sup>a</sup> es suprimirà per innecessari l'últim paràgraf.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933. — Abadal, Tries de Bes i Sol.»

La Comissió accepta el vot particular.

Es dona lectura a la següent esmena, presentada al mateix article:

«Article 5.<sup>a</sup> El primer paràgraf restarà redactat:

Article 5.º Els Diputats seran elegits pel Parlament o, en cas de suspensió de sessions, per la Diputació permanent. Cada Diputat podrà votar dotze noms.

El darrer paràgraf restarà redactat :

Si en el dia de la reunió de l'Assemblea no estessin encara nomenats els Magistrats del Tribunal de Cassació, els tres vots que els corresponen seran emesos per altres tants Magistrats de l'Audiència Territorial nomenats pel Ple de la mateixa.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.  
— Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU : El segon paràgraf no pot acceptar-lo la Comissió, perquè havent suprimit ja el del dictamen de la Comissió, no pot acceptar el que consta en aquesta esmena presentada.

En quant al primer paràgraf, com és un problema de redacció i realment la Comissió reconeix que està més ben redactada l'esmena que el dictamen en aquest punt, la Comissió accepta l'esmena, però tenint en compte que on es diu que cada Diputat podrà votar dotze noms, s'haurà de dir setze noms, perquè ara s'ha augmentat el nombre de Diputats.

(Es dona lectura a una altra esmena presentada a l'article i que és retirada pels seus signants :)

«L'article 5.º quedarà redactat així :

«Els Diputats seran elegits pel Parlament. Cada Diputat podrà votar quatre noms.

En cas de vacant o impossibilitat de qualsevol de les persones designades en els n.º 2, 3 i 4 seran substituïdes per aquella que reglamentàriament hagi d'exercir les funcions del càrrec corresponent.»

El tercer paràgraf d'aquest article quedarà suprimit i constituirà un article addicional apart.

Palau del Parlament, 14 de desembre del 1933.  
— Lluhí, Xirau, Casanelles i Tarradellas.»

L'article és aprovat amb la redacció següent :

«Article 5.º Els Diputats seran elegits pel Parlament o, en cas de suspensió de sessions, per la seva Diputació permanent.

Cada Diputat podrà votar setze noms.

En cas de vacant o impossibilitat de qualsevol de les persones designades en els n.º 2.º, 3.º i 4.º de l'article anterior, seran substituïdes per aquella que reglamentàriament hagi d'exercir les funcions del càrrec corresponent.»

El Sr. PRESIDENT : Passa a discutir-se l'article 29.

(Es dona lectura a l'esmena següent, que és acceptada per la Comissió :

«Article 29. El paràgraf primer restarà redactat :

«Primer. — Per a resoldre els incidents de recusació.»

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.  
— Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles i Pere Lloret.»

(Es dona lectura a aquesta altra esmena a l'article, que també és acceptada per la Comissió :

«A l'art. 29 s'hi afegirà l'apartat quart, que dirà :  
"Quart. — Per a informar el Consell Executiu de la Generalitat en els conflictes d'atribucions que es promoguin entre les autoritats judicials de Catalunya i els organismes de l'Administració de l'Estat. — Farreres i Duran, J. Folch, Miquel Guinard i J. Irla.»

L'article és aprovat d'acord amb la redacció següent :

«Article 29. Constituiran el Ple del Tribunal de Cassació tots els seus Magistrats.

El Tribunal de Cassació es reunirà en Ple i es constituirà amb Sala de Justícia :

Primer. — Per a resoldre els incidents de recusació.

Segon. — Per a conèixer dels recursos de responsabilitat civil d'un o més Magistrats del Tribunal de Cassació en l'exercici de llurs funcions.

Tercer. — Per a informar el Consell Executiu de la Generalitat en audiència prèvia a la resolució dels conflictes de jurisdicció que es plantegin al territori de Catalunya entre els seus Tribunals de Justícia i les Autoritats administratives dependents de la Generalitat, conflictes que seran resolts, en definitiva, pel Consell Executiu de la Generalitat.

Quart. — Per a informar el Consell Executiu de la Generalitat en els conflictes d'atribucions que es promoguin entre les autoritats judicials de Catalunya i els organismes de l'Administració de l'Estat.»

Es dona lectura a l'esmena següent a l'art. 30, que la Comissió accepta :

«Article 30. El paràgraf tercer es redactarà :

«Tercer. — Donar els informes que li siguin demanats per la Generalitat.»

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.  
— Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles i Pere Lloret.»

A continuació es llegeix la següent altra esmena :

«El paràgraf assenyalat amb el número primer d'aquest article serà redactat de la següent forma :

«Primer. — La proposta unipersonal per al nomenament de Magistrats del Tribunal en els tres primers torns.»

Palau del Parlament, 19 de desembre del 1933.  
— Vallès i Pujals, J. Ventosa, Duran i Ventosa, Valls i Taberner i Martínez i Domingo.»

Com sigui que la Comissió no l'accepta i no hi hagi cap Diputat que la sostingui, l'esmena és rebutjada.

L'article és aprovat d'acord amb la redacció següent :

«Article 30. Correspon també al Tribunal de Cassació reunit en ple :

Primer. — La proposta i formació de ternes per a nomenament de Magistrats del Tribunal en els respectius primers torns.

Segon. — La proposta de reformes de l'Administració de Justícia en el territori de Catalunya.

Tercer. — Donar els informes que li siguin demanats per la Generalitat.

Quart. — Deliberar i acordar tots els assumptes que li sotmetin el President o la Cambra de Govern.»

Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 31 :

«Article 31. El segon apartat es redactarà :

«El President podrà nomenar per si o quan ho acordi el ple, un Ponent o una Ponència de Magistrats per tal de què... etc.»

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles, Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió no pot acceptar l'esmena del senyor Simó i altres signants.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Francament, em penso que en no acceptar l'esmena, la Comissió estableix implícitament una limitació a les facultats del ple que acaba de fixar l'art. 30. ¿Per què ha de venir el ple obligat tot ell a treballar quan la Generalitat li demani informes i el ple no pot per si mateix proposar que es faci una ponència, unipersonal o pluripersonal, perquè poden també ésser més d'un els informes, i si són més d'un, o bé sobre la mateixa matèria o sobre matèries diferents, encara que totes referents a les que siguin pròpies de la competència del ple? Jo crec que no és cap facultat excessiva i, en canvi, si no ho posem, es limita, podríem dir, la metodització del treball i la iniciativa i desenrotllament de la pròpia tasca dintre del si del Tribunal de Cassació. ¿Es que per ventura es donen facultats que poden ésser susceptibles d'extralimitació? No. ¿Es que es mermen les facultats del senyor President? No. A una entitat dictaminadora com és el Tribunal de Cassació en aquest cas, ¿per què se li vol prohibir que pugui nomenar ponències? Si és una cosa que es fa adhuc en entitats de caràcter merament privat i fins de caràcter recreatiu, ¿per què no s'ha de fer en aquest Tribunal amb el fi de metoditzar i facilitar l'exercici d'aquestes facultats de treball? Jo crec que quantes més facilitats se li donin, més s'estimula la iniciativa i, sobretot, la rapidesa de l'actuació.

No tenim molt interès en aquest punt, no en fem d'això una qüestió doctrinal, una qüestió d'aquelles que poden dir-se cabdals dintre del sistema que estem bastint, però es tracta d'unes facilitats que pensàvem que la Comissió acceptaria. Si no les accepta, però, nosaltres no farem cap protesta.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió estima que ha d'ésser mantinguda la redacció del dictamen, perquè creu que l'orientació i la metodització del treball ha de fer-la el President del Tribunal de Cassació. Nosaltres creiem que aquest President, com és lògic i natural, ho farà bé, i que si el ple li demana que es nomeni una ponència per a qualsevol treball determinat, ja serà el President qui disposarà que hi hagi una persona que es dediqui a aquell treball.

Per això, sentint-ho molt, la Comissió no pot acceptar aquesta esmena.

(Retirada l'esmena pels seus signants, l'art. 31 és aprovat d'acord amb el dictamen.)

Es dona lectura a l'esmena següent:

«Entre els arts. 31 i 32 s'hi afegirà un article que dirà el següent:

"Article 31 bis. El Tribunal de Cassació de Catalunya exercirà en tot el territori autònom les facultats governatives i disciplinàries que li siguin pròpies i les que per delegació li encarregui el Tribunal Suprem de la República.

L'òrgan de relació entre un i l'altre és el President de la Generalitat." — Farreres i Duran, J. Folch, Miquel Guinart i J. Irla.»

Aprovada aquesta esmena, resta introduït al Projecte de Llei el següent

«Article 31 bis. El Tribunal de Cassació de Catalunya exercirà en tot el territori autònom les facultats governatives i disciplinàries que li siguin pròpies i les que per delegació li encarregui el Tribunal Suprem de la República.

L'òrgan de relació entre un i l'altre és el President de la Generalitat.»

Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.

Es dona lectura a l'esmena següent:

«Article 32. El primer apartat es redactarà: "La Cambra de Govern del Tribunal es compon del seu President, dels Presidents de la Sala de Justícia i del Fiscal de la República."

El paràgraf tercer es redactarà:

"Tercer. — Exercir les facultats governatives i disciplinàries sobre els altres Tribunals de Catalunya."

El paràgraf quart es redactarà:

"Quart. — Donar els informes que li demani el Govern de la República i la Generalitat."

El paràgraf cinquè es redactarà:

"Cinquè. — Donar sobre tots aquests afers els informes que li demani el President del Tribunal de Cassació."

La resta de l'article igual.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió, el primer paràgraf no pot acceptar-lo. Quant al tercer, amb una lleugera variant de redacció està acceptat, i també queden acceptats en la redacció definitiva, el quart i el cinquè.

(Els signants de l'esmena retiren d'aquesta el primer paràgraf, en el qual estan en desacord amb la Comissió.)

En conseqüència, l'article és aprovat amb la següent redacció:

«Article 32. La Cambra de Govern del Tribunal es compon del seu President, dels Presidents de la Sala de Justícia i del Procurador de Catalunya.

Correspon a la Cambra de Govern:

Primer. — Vetllar per l'administració de justícia dintre del territori de Catalunya.

Segon. — Despatxar els afers atribuïts al Tribunal de Cassació i que no corresponguin a la Sala de Justícia ni a les Seccions.

Tercer. — Exercir les facultats governatives i disciplinàries que li corresponguin sobre els altres Tribunals de Catalunya.

Quart. — Donar els informes que el Govern de la Generalitat o el President del Tribunal de Cassació li demanin.

Cinquè. — Proposar al Govern de la Generalitat el que consideri necessari i convenient en les dites matèries amb relació al territori de Catalunya.

Sisè. — Proposar a la Generalitat la separació dels empleats de la dependència del Tribunal que

siguin de lliure nomenament i acordar sobre llur suspensió, sens perjudici de les facultats que sobre aquestes matèries reservi la Llei al Departament de Justícia i Dret.

Setè. — Exercir la jurisdicció disciplinària en els casos establerts per les Lleis. Abans de resoldre en afers que es refereixin a persona que formi part de Corporació relacionada amb l'administració de justícia, haurà de demanar informe a la Corporació afectada.

Vuitè. — Organitzar i dirigir els treballs d'estadística judicial, d'acord amb el Departament de Justícia i Dret.

Novè. — Informar en tot el que es refereix a modificació de la demarcació territorial judicial que s'establirà per la Llei corresponent, així com en el referent a habilitació de locals i dotació de serveis.

Desè. — Designar els Magistrats del Tribunal que juntament amb les altres persones nomenades pel Departament de Justícia i Dret hauran de fallar els recursos que convoqui la Generalitat per a cobrir les vacants que es produeixin del Jutge de primera instància o de Magistrat d'Audiència.»

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Cultura.*)

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la votació de l'art. 32.

El Sr. FRONJOSA: Demano que es faci votació nominal.

(*Sotmès l'art. 32 a votació nominal, és aprovat per 48 vots vots favorables i cap negatiu, d'acord amb la llista de votació següent:*)

*Senyors Diputats que han dit SI:*

Gassol.  
Lluhi.  
Dencàs.  
Andreu.  
Armendares.  
Arnau.  
Balart.  
Bancells.  
Battestini.  
Blasi.  
Bru.  
Canturri.  
Casademunt.  
Colldeforns.  
Companys (J.)  
Cunillera.  
Dalmau.  
Espanya.  
Fàbrega.  
Farreres.  
Folch.  
Galés.  
Guinart.  
Irla.  
Magre.  
Mestres.  
Mies.  
Ribes.  
Riera.  
Rovira i Virgili.  
Sallés.  
Sauret.

Soler i Bru.

Tauler.

Viadiu.

Fronjosà.

Ruiz i Ponseti.

Comes.

Xirau.

Simó.

Ibars.

Lloret.

Romeva.

Cerezo.

Rouret.

Gerhard.

Dot.

Casanovas.

(*Es dona lectura a l'art. 33, al qual no ha estat presentat cap vot particular ni cap esmena.*)

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió ha cregut del cas procedir a la nova redacció d'aquest article, suprimint el segon paràgraf.

(*S'aprova l'article, la redacció definitiva del qual és la següent:*

«Article 33. La Cambra de Govern es reunirà quan la convoqui el President, que procurarà fer-ho setmanalment.»

*A l'art. 34 ha estat presentada la següent esmena, a la qual es dona lectura:*

«L'article 34 es redactarà així:

"Article 34. El Tribunal de Cassació de Catalunya coneixerà en competència pròpia i exclusiva, tant en apel·lació com en única instància, de les matèries que assenyalen els arts. 21, 22 i 23 d'aquesta Llei."

"La jurisdicció de les Sales de Cassació de Catalunya és improrrogable. Es determinada pel Títol i, en son defecte, per la causa de l'acció principal."

"Es defensada i, en son cas, promoguda per la Generalitat, la qual actuarà per mitjà del Procurador de Catalunya, amb els drets que es fixaran en una Llei especial i també pel Fiscal de la República."

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles, Pere Lloret.»

El Sr. TAULER: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: La Comissió, de l'esmena que signen el senyor Simó i altres companys, n'accepta el primer paràgraf i el tercer, però rebutja el segon, mantenint el corresponent de l'article del dictamen.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano la paraula, sobre la votació anterior.

El Sr. PRESIDENT: Realment, estàvem discutint una esmena a l'art. 34, però no hi ha cap inconvenient en concedir la paraula al senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo procuraré esmenar-me, senyors Diputats, i ésser aquí en moment oportú, però em penso que em faig ressò del sentir de la Cambra, en dir que ens sorprèn que el senyor Secretari, quan es fan votacions llegeixi encara el nom de membres que eren d'aquesta Cambra, però que ja no tenen funcions legislatives aquí. Nosaltres vèiem sempre amb molt gust tots els senyors Diputats, fossin del matis polític que fossin, però



entenem que no pot haver-hi una duplictat de funcions, quan les Lleis hi posen una trava.

El Sr. PRESIDENT: Naturalment, que la presidència respecta les absències de la Cambra, però no pot fer-hi cap al·lusió. Seguim en el debat.

(Es dona lectura a una altra esmena presentada a l'article:

«Article 34. Al final del primer paràgraf d'aquest article s'hi afegirà "i així mateix en totes aquelles altres qüestions a què fan referència els articles 21, 22, 23 i 24 d'aquesta Llei.»

Palau del Parlament, 19 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, Duran i Ventosa, J. Ventosa, Valls i Taberner, Martínez i Domingo.»

El Sr. PRESIDENT: La Comissió té la paraula.

El Sr. TAULER: La Comissió no accepta aquesta esmena.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: La presidència em permetrà preguntar si es tracta de l'art. 34.

El Sr. PRESIDENT: Sí; i ja s'ha manifestat la Comissió respecte a l'esmena de la V. S., que l'absència circumstancial i obligada del senyor Simó ha determinat que no se n'assabentés.

El Sr. TAULER: La Comissió ha manifestat, en donar-se lectura a l'esmena que signa el senyor Simó, que acceptava de la mateixa els paràgrafs primer i tercer, rebutjant únicament el segon paràgraf, en ordre al qual manté el del dictamen.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Si la Comissió manté el seu paràgraf tercer tal com és en el Projecte...

El Sr. TAULER: No; el segon.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Bé, si manté aquest paràgraf tal com és en el Projecte que ha estat repartit, nosaltres ens veiem en el sensible cas de sostenir l'esmena, i no perquè la considerem perfecte, perquè ens coneixem incapaços de fer res perfecte, sinó perquè la creiem menys imperfecte que la redacció del paràgraf segon del dictamen.

La matèria és determinada per l'acció principal a exercitar; i si aquesta Minoria es cregués amb competència jurídica i amb eloqüència suficient per a convèncer la Comissió, nosaltres ens permetríem demanar a la Comissió i a la Mesa de la Cambra que ajornés la discussió d'aquest article, perquè donat, no diré la demora, però sí el lapsus de temps transcorregut des de què es va repartir el Projecte i el dictamen, i el moment present en què estem discutint l'article 34, jo, francament, he de dir que si no ara, en aquells moments estava amb aquella preparació necessària per a poder-me adreçar amb força suficient a la Cambra per a aconseguir fer prosperar la redacció que nosaltres proposem, o almenys per a fer un paper una mica lluit. Però no tenint ara aquesta probabilitat, crec que el Parlament ha de fer una obra positiva, i que no està per a sentir discursos jurídics que no condueixen a la finalitat que la Comissió entén que s'ha d'aconseguir.

Nosaltres entenem que la definició de la matèria per l'acció és absolutament defectuosa. Nosaltres en teoria entenem que això no correspon ni a la pràctica forense, ni a les corrents processals, ni a les Lleis escrites vigents, a les quals ens hem d'atenir.

Tots els senyors Diputats saben que l'acció no és necessari nomenar-la en cap demanda ni actuació judicial, sinó quan per ella es determini la competència, però la competència dintre de la mateixa jurisdicció; i aquí ens trobem ara amb una jurisdicció que creem, i la competència no es tracta de determinar-la per l'acció, sinó la jurisdicció.

Jo comprenc molt bé que havent-hi una sola jurisdicció en el procediment o en el règim processal comú fins ara, abans de l'Estatut, la Llei processal no volgués treure de la determinació de l'acció més que la competència de l'òrgan; però aquí anem a determinar no la competència de l'òrgan, sinó la jurisdicció del poder; qüestió complexíssima i greu que, a més a més, s'enllaça — per això parlàvem de la imprecisió del precepte — amb l'acció. Si estéssim acostumats i en la marxa de la maquinària forense vingués preceptuat o establert pel costum que sempre «nominati» es consignés l'acció que s'exercita, seria menys difícil el problema, però el problema subsistiria. Però no és així. Processalment en el fòrum no hi ha el precepte d'esmentar l'acció, sinó quan ella determina la competència o la forma del judici.

No hem de posar exemples perquè fóra ofendre la cultura i sabiduria del Parlament; però, a més a més, deixant-ho així i en aquestes circumstàncies, qui determinarà l'acció? ¿Com es determinarà l'acció? Quin criteri objectiu jurídic tindrà per estimar quina és aquesta acció principal? ¿La que determina la quantia? ¿La que determina el «petitium» immediat o el mediat? Això s'obvia, al meu entendre, recordant les causes jurídiques d'acció. D'una causa jurídica se'n poden derivar moltes accions, que poden exercitar-se totes conjuntament, o bé poden exercitar-se unes i deixar-se les altres per un altre moment. I quina serà l'acció principal? Unes vegades el Tribunal pot venir induït a què és l'acció principal aquella que determina d'una manera indirecta la major quantia; però, en canvi, la causa jurídica pot ésser una relació de dret de la qual no se'n parli res i en canvi per la causa, sí.

Causa i títol. Causa i títol! Però també compremem que una Llei com aquesta no pot incloure una definició de la causa; de manera que nosaltres no proposem un precepte substantiu, sinó que recusem un precepte objectiu que té aquests inconvenients tan grans.

I si no es nomena l'acció? No essent obligat, l'acció no es nomena. Se'm dirà: «Oh!, aleshores es necessita una acció personal.» Acció personal... tampoc es diu. I d'accions personals, quantes n'hi ha? Moltes; totes aquelles que fan referència al dret d'obligació i que no rauen sobre una causa real; hi han, a més, les accions mixtes. De manera que jo, en lloc de seguir sobre aquest camí em limitaria a veure si la Comissió creu que no existeixen aquests perills que nosaltres temem. Si entén que no hi ha lloc a dubtes i conflictes, és una altra cosa, però el Tribunal no pot mai situar-se en el terreny civil en lloc del demandant ni del demandat, perquè el que no és en l'auto, no existeix en el món. En matèria criminal és molt distint. Si un litigant civil s'acull a la jurisdicció d'aquest Tribunal sense esmentar l'acció, és el Tribunal el que l'ha de discriminar i serà la primera vegada en el món que un Tribunal així es posarà pel seu propi compte a examinar quina acció ha exercit aquell



senyor i s'exposa a què aquell senyor sigui deman-  
dant o demandat. De manera que mentre no sigui  
obligatòria la denominació de l'acció que s'exer-  
cita, i això no hi ha cap Llei que ho obligui, dei-  
xant el Tribunal que ell mateix es situï en el lloc  
de part, toca a aquest Tribunal actuar en forma  
que s'exposa a què s'equivocui.

Per això, creiem que caldria determinar l'ar-  
ticle en forma més concreta, perquè no és la com-  
petència dels Tribunals el que s'estableix, sinó la  
jurisdicció, matèria molt més àmplia. Perquè si  
no cal parlar de la jurisdicció dels Jutjats muni-  
cipals, en canvi és molt important que tinguin  
jurisdicció els Tribunals de Catalunya o tinguin  
jurisdicció els Tribunals de Madrid.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Co-  
missió.

El Sr. TAULER: Senyors Diputats: A les  
primeres manifestacions fetes pel senyor Simó i  
Bofarull, ja era criteri d'aquesta Comissió el d'ac-  
cedir a què restés en suspens la discussió d'aquest  
article. Però atès l'informe ple de juridicitat que  
ha fet el senyor Simó i Bofarull i que la Comis-  
sió ha seguit i ha estudiat amb la detenció que es  
mereix, hem de reconèixer que si bé entenem que  
no existeixen els perills que deia el senyor Simó,  
hi ha en el fons un xic de raó en el sentit de què  
és convenient evitar dubtes que hi poguessin haver.  
En aquest sentit, la Comissió es declara conven-  
çuda per l'informe del senyor Simó i Bofarull, i  
per a millor claretat, per evitar dubtes i perquè  
creu que així hi guanyarem tots, accepta l'esmena  
del senyor Simó en la seva totalitat.

El Sr. FRONJOSA: Ara comprenc com va la  
Justícia! (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor  
Simó.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per agrair a la  
Comissió les manifestacions que acaba de fer, i  
per a demostrar també la meua gratitud al senyor  
Fronjosà que reconeix mesurant bé els preceptes  
que regulen els Tribunals, la Justícia va com han  
d'anar i anirà com han d'anar a Catalunya. Ac-  
ceptada l'esmena, nosaltres fem constar la nostra  
satisfacció, i no pas per l'amor propi satisfet, sinó  
perquè s'ha demostrat que el Parlament i particu-  
larment la Comissió estan amatents a recollir les  
suggerions dels senyors Diputats.

(L'article és aprovat amb la redacció següent:

«Article 34. El Tribunal de Cassació de Cata-  
lunya coneixerà en competència pròpia i exclusiva,  
tant en apel·lació com en única instància, de les matè-  
ries que assenyalen els arts. 21, 22 i 23 d'aques-  
ta Llei.

La jurisdicció de les Sales de Cassació de Cata-  
lunya és improrrogable. És determinada pel Títol i,  
en son defecte, per la causa de l'acció principal.

Es defensada i, en son cas, promoguda per la  
Generalitat, la qual actuarà per mitjà del Procura-  
dor de Catalunya, amb els drets que es fixaran en  
una Llei especial i pel Ministeri Fiscal de la Re-  
pública.»

Es dona lectura a l'esmena següent, presentada  
a l'art. 35:

«L'article 35 restarà redactat:

"Article 35. Sempre que sigui preparat per  
infracció de Llei, de doctrina legal o de forma essen-

cial del judici, un recurs de cassació, el Tribunal  
*a quo* en tenir preparat o en admetre el recurs, dis-  
posarà l'emplaçament de les parts en judici davant  
de la Sala civil del Tribunal de Cassació. Aquell  
Tribunal lliurarà tan sols certificació, que deurà  
ésser utilitzada davant del Tribunal de Cassació de  
Catalunya o de la Sala corresponent del Tribunal  
Suprem, segons s'interposi el recurs per un o altre  
Tribunal."

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. —  
Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles, Pere  
Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. TAULER: Considerant la Comissió que  
el contingut de l'esmena representa un profund es-  
tudi, sobretot un millor aclariment en el sentit del  
redactat de l'esmentat article, la Comissió accepta  
l'esmena del senyor Simó.

(L'article és aprovat amb la redacció següent:

«Article 35. Sempre que sigui preparat per  
infracció de Llei, de doctrina legal o de forma essen-  
cial del judici, un recurs de cassació, el Tribunal  
*a quo* en tenir preparat o en admetre el recurs, dis-  
posarà l'emplaçament de les parts en judici davant  
de la Sala civil del Tribunal de Cassació. Aquell  
Tribunal lliurarà tan sols certificació, que deurà  
ésser utilitzada davant del Tribunal de Cassació de  
Catalunya o de la Sala corresponent del Tribunal  
Suprem, segons s'interposi el recurs per un o altre  
Tribunal.»

A l'art. 36 ha estat presentada la següent esme-  
na, a la qual es dona lectura:

«L'article 36 implica necessàriament la definició  
del recurs de queixa.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. —  
Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles, Pere  
Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió no accepta  
l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor  
Simó, signant de l'esmena.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Jo m'explico que  
la Comissió no accepti l'esmena, sempre i quan  
cregui que fem una Llei incommovable; però no crec  
que cap Llei pretengui tenir el caràcter d'incommo-  
vable, i cap Parlament — i més un Parlament d'es-  
sència democràtica com ho és aquest — pugui pre-  
tendre que siguin incommovibles les Lleis, que han  
d'ésser sempre clares, justes i flexibles, en la seva  
aplicació, però sempre preveient que aquest mateix  
Parlament o un altre les pugui adaptar a la realitat,  
perquè una Llei que no s'adapti a la realitat, és  
desatasa o cau en desús i s'inutilitza.

Recurs de queixa: quina Llei catalana defineix  
el recurs de queixa? Cap. També se'm dirà que  
tampoc defineix el recurs de cassació, però el recurs  
de cassació és quelcom que es refereix a una apel·  
lació, a un tràmit nou, a una resolució, que altra-  
ment seria definitiva. En canvi un recurs de queixa  
caldria definir-lo. Potser dirà la Comissió que dintre  
de la Llei adjectiva del Tribunal de Cassació no hi  
cabien els preceptes de caràcter processal, però també  
dirà a la Comissió que això hauria d'ésser objecte  
d'una Llei processal catalana, perquè això ens obli-  
garà a raure sempre a la Llei de procediment civil  
de la República.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Governació.*)

Què vol dir això? Vol dir que el recurs de queixa és un recurs qualsevol dels de caràcter civil? Que es digui per la Comissió i llavors sabrem l'abast d'aquest precepte que es conté en l'article que estem discutint; però com que es tracta d'una jurisdicció que neix, que porta en si conseqüències i tramitació que poden donar lloc a recurs de queixa diferents dels que tenim coneguts, jo penso que hauríem de saber almenys quan procedeix el recurs de queixa.

Recursos de queixa contra què? Contra actes del propi Tribunal de Cassació? Contra actes de la Sala del civil? Generalment, els recursos de queixa són interposats i resolts pel propi Tribunal davant del qual s'actua.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Aquest és el recurs de súplica. Demano per parlar.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Doncs que s'afegeixi aquí el recurs de queixa, però que s'especifiqui contra les resolucions de qui. Jo agrairia un aclariment de la Comissió o del senyor Conseller de Justícia i Dret i, en tot cas, retiraria amb molt de gust l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Jo, en vista de l'esmena que havia presentat el senyor Simó i Bofarull, junt amb altres signants, tots competents en aquesta qüestió, he volgut assabentar-me de la seva finalitat exacta i he estudiat i he aprofundit un xic en aquest problema, arribant a la conclusió de què, realment, l'esmena era inacceptable, perquè l'esmena el que feia era evadir el conflicte, era plantejar de costat el problema sense enfocar-lo, perquè l'esmena deia que l'article 36 implica necessàriament la definició del recurs de queixa. No és necessari que es faci aquesta definició, perquè aquest article en si mateix és un tot i fa referència essencialment als recursos de Cassació i regula després la competència en aquests recursos.

Ara bé; aquest recurs de queixa com que no delimita les facultats reguladores del procediment civil, és el recurs de queixa contra l'autèntic denegatori de treure testimonis per a interposar l'apel·lació, per a exercitar el recurs de Cassació davant del Tribunal Suprem.

Segons la Llei, si no definim aquí, el recurs de queixa s'hauria d'acollir al Suprem i llavors aquest recurs de queixa es plantejaria davant del Tribunal Superior de Catalunya; deixant la redacció tal com està, el recurs de queixa no pot ésser confós amb cap altre, perquè es tracta d'un recurs per a preparar l'apel·lació per la denegació que hagi fet el Tribunal inferior i resulta que com que no n'hi cap d'altre, són els articles de la Llei d'Enjudiciament civil els que hem de complir, els que fan referència a la preparació del recurs de Cassació i al recurs de queixa que es dona referent a aquesta preparació del recurs de Cassació.

Després, hi ha una altra esmena que fa referència a la intervenció del Ministeri Fiscal i Comissaria de competències en la qüestió de la de-

clinatòria, que potser aclareixi la declinatòria, i que serà el redactat final de l'article.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Retirada l'esmena.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: En l'art. 36, hi ha un lleuger canvi de redacció i per això caldria llegir la redacció definitiva.

(*Es dona lectura a la següent redacció de l'article, que és aprovada:*

«Article 36. La Sala admetrà el recurs de queixa i en altre cas de cassació per a la seva tramitació, escoltant el Procurador de Catalunya i les parts. Aquestes podran plantejar la qüestió de competència per inhibició, davant de la Sala de Govern del Tribunal Suprem i per declinatòria davant del Tribunal de Cassació de Catalunya.

La declinatòria serà tramitada com un incident previ, escoltant el Comissari de competències i el Ministeri fiscal i contra l'auto-resolutori es podrà recórrer davant la Sala de Govern del Tribunal Suprem.

Si fos promoguda qüestió de competència i la Sala de civil del Tribunal de Cassació entengués que és incompetent, dictarà auto inhibint-se que posarà en coneixement de la Sala civil del Tribunal Suprem.

Resolta per la Sala de Govern del Tribunal Suprem la competència negativa a favor del Tribunal de Cassació de Catalunya, aquest tramitarà i resoldrà el recurs.»

(*A continuació s'aprova l'art. 37, al qual no havia estat presentat cap vot particular ni cap esmena.*

*Es dona lectura a la següent esmena presentada a l'art. 38:*

«L'art. 38 restarà redactat així:

Article 38. La Generalitat organitzarà una Comissaria de Competències formada pel Procurador de Catalunya, els seus substituïts i per Oficials lletrats que a més de les altres funcions que se li encomanin tindrà per missió especial defensar la competència del Tribunal de Cassació en totes les matèries de legislació atribuïdes a la Generalitat.»

«Quan reiteradament la jurisprudència del Tribunal Suprem envaeixi en forma notòria la competència del Tribunal de Cassació de Catalunya, podrà el Procurador de Catalunya en interès de la Llei, interposar davant del Tribunal de Garanties Constitucionals, el recurs corresponent. La resolució d'aquest darrer constituirà doctrina legal, sense que això no obstant es revoquin les resolucions que hagin estat dictades fins aleshores pel Tribunal Suprem en aquella matèria.»

«El Ministeri del Procurador de Catalunya és únic i serà exercit pel titular o qualsevol dels seus substituïts actuant per delegació.»

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: Com sigui que la redacció, en realitat, no comporta res més que unes modi-

ficacions en quan a la forma, la Comissió accepta íntegrament l'esmena del senyor Simó i altres signants.

*(En conseqüència, s'aprova l'art. 38 tal com figura en l'esmena anteriorment transcrita.)*

*Es dona lectura a l'esmena següent presentada a l'art. 39 :*

«L'article 39 serà objecte de les següents variants :

El n.º 12 dirà :

«12. — Cridar al Procurador de Catalunya i al Fiscal de la República...», etc.

El n.º 15 dirà :

«15. — Rebre...», etc.

El n.º 18, dirà :

«18. — Fer avisar...», etc.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.

— Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.»)

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU : La Comissió no pot acceptar l'esmena, en l'apartat n.º 12, perquè hi ha una altra esmena presentada aquí, que la Comissió entén que és de millor redacció i per tant l'acceptarà. En quan als apartats quinze i divuit, els accepta perquè creu que realment estan millor redactats en aquesta forma.

El Sr. PRESIDENT : Són acceptats els apartats quinze i divuit de l'esmena del senyor Simó.

*(Es dona lectura a la següent esmena, presentada al mateix article :*

«L'apartat n.º 12 de l'art. 39 quedarà redactat en la forma següent :

«Cridar el Comissari de competències per a fer-li les indicacions que consideri oportunes per a la millor administració de justícia, relatives a ell i els seus subordinats, i així mateix el Fiscal sense limitar la llibertat d'acció que a aquest li correspon.

Quan ho consideri necessari podrà dirigir-se al Consell Executiu manifestant-li el que respecte al Ministeri Fiscal cregui oportú.»

Farreres i Duran, Miquel Guinart, J. Folch i Irla.»)

*Acceptada aquesta esmena per la Comissió, l'article és aprovat d'acord amb la redacció següent :*

«Article 39. Correspon al President la direcció i el Govern de règim interior del Tribunal de Cassació, i amb relació al territori de Catalunya té l'exercici de les atribucions i funcions següents :

Primer. — Complir i fer complir la llei orgànica del poder judicial i les altres que es refereixin al càrrec.

Segon. — Fer guardar l'ordre degut en els Tribunals als magistrats, auxiliars i subalterns.

Tercer. — Exposar al Consell executiu de la Generalitat el que estimi necessari o convenient per a la més complida administració de justícia.

Quart. — Rebre i despatxar la correspondència oficial.

Cinquè. — Donar curs amb el seu informe a les sollicituds, queixes i consultes que el Tribunal, les sales i els magistrats del mateix, els seus auxiliars i subalterns adrecin al Conseller de Justícia i Dret de la Generalitat.

Sisè. — Reunir i presidir el Tribunal en ple i la Cambra de Govern.

Setè. — Rebre les excuses d'assistència dels magistrats, dels auxiliars i subalterns i posar-les en coneixement del President de la sala a qui correspongui.

Vuitè. — Nomenar els magistrats que hagin de completar el nombre dels que siguin necessaris per entendre d'algun afer quan no bastin als de la dotació de la sala, procurant la major igualtat en aquest servei.

Novè. — Ordenar que tots els dies hàbils, a l'hora establerta per a celebrar audiència que el Tribunal es distribueixi en sales de Justícia.

Desè. — Presidir en els casos en què la Llei ho ordeni expressament o quan a ell li sembli, qualsevol sala de Justícia. En estrada, quan presideixi, portarà la paraula sense que ningú més pugui usar-la sense el seu permís.

Onzè. — Fer complir llur deure als magistrats, auxiliars i subalterns, comunicar-los-hi les ordres que cregui convenientes, relatives a l'exercici de llurs funcions, i amonestar privadament als que es mostrin poc diligents en el compliment de llurs càrrecs.

Dotzè. — Cridar el comissari de competències per a fer-li les indicacions que consideri oportunes per a la millor administració de justícia, relatives a ell i els seus subordinats, i així mateix el Fiscal, sense limitar la llibertat d'acció que a aquest li correspon.

Quan ho consideri necessari podrà dirigir-se al Consell executiu manifestant-li el que respecte al Ministeri Fiscal cregui oportú.

Tretzè. — Posar en coneixement de qui correspongui les faltes dels Magistrats que donin lloc a correccions disciplinàries, i del Tribunal competent als delictes que cometin en l'exercici de llurs funcions.

Catorzè. — Donar compte a la Generalitat de les vacants que ocorrin en el Tribunal de Cassació i de l'entrada i sortida dels seus Magistrats i auxiliars que siguin nomenats, jubilats, destituïts o usin de llicència.

Quinzè. — Rebre les queixes referents a l'administració de justícia que li facin els interessats per retard dels negocis judicials, adoptar les providències que estiguin dins de les seves facultats, i posar-ho en coneixement de la Sala respectiva quan la gravetat de l'assumpte ho requereixi.

Setzè. — Donar llicència per a absentar-se, separar lliurement als dependents de la Secretaria i exercir pel que toca al seu nomenament i al dels subalterns les facultats que les Lleis i els reglaments li concedeixin.

Dissetè. — Dictar les mides que siguin necessàries o convenientes per al bon ordre i conservació dels arxius i biblioteques dels Tribunals de Catalunya.

Divuitè. — Fer avisar, quan no pugui assistir a la reunió del Tribunal, als que hagin d'ocupar el seu lloc.»

*Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'art. 40 del dictàmen :*

«L'art. 40 serà modificat així :

Suprimint la frase : «... o a la Generalitat».

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.

— Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, Casanelles i Lloret.»

*Acceptada l'esmena per la Comissió, l'article s'aprova d'acord amb la redacció següent:*

«Article 40. Tindrà, també, el President del Tribunal de Cassació:

Primer. — La facultat de demanar per si, directament als Presidents de les Audiències, Tribunals i Jutjats del territori de Catalunya els plets o expedients que estiguin finits o portats completament a execució quan això interessi a l'Administració de justícia i retornar-los al Tribunal o Jutjat d'on procedeixin, de seguida que estigui fet l'examen que hagi motivat la reclamació.

Segon. — La facultat de disposar visites d'inspecció per tal d'examinar l'estat de l'administració de justícia en qualsevol Audiència, Tribunal o Jutjats del territori de Catalunya, quan hi hagin motius fonamentats per a fer-ho i després d'escoltar la Cambra de Govern.»

*S'aprova l'art. 41, al qual no havia estat presentat cap vot particular ni cap esmena.*

*Es dona lectura a la següent esmena presentada a l'art. 42:*

«L'article 42 serà modificat així:

"Article 42. El president del Tribunal de Cassació és l'òrgan de relació entre el Tribunal Suprem de la República..." etc.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, Casanelles, Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió no pot acceptar-la, perquè en l'art. 31 bis que hem acceptat i que ha quedat incorporat al dictamen, resta regulat precisament allò a què fa referència l'esmena, i, per tant, retirem tot l'article, el qual queda suprimit.

El Sr. PRESIDENT: Queda suprimit del dictamen l'art. 42.

*(S'aprova l'art. 43, al qual no ha estat presentat cap vot particular ni cap esmena.)*

*Títol VIII. S'aproven els arts. 44, 45 i 46, als quals no s'ha presentat cap vot particular ni cap esmena.*

*Es dona lectura a la següent esmena, presentada a l'art. 47:*

«Al final d'aquest article s'hi afegirà el següent paràgraf:

"El President i els Magistrats seran responsables dels perjudicis que ocasionin per acció o omissió punible, manifesta parcialitat o pels actes que en el concepte públic els facin desmerèixer de la seva indispensable honorabilitat. L'acció o procediment per a fer efectiva aquesta responsabilitat, serà objecte d'una Llei especial."

Palau del Parlament, 19 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, J. Ventosa, Duran i Ventosa, Valls i Taberner, Martínez i Domingo.»

*La Comissió no accepta l'esmena, i, per tant, l'article és aprovat d'acord amb el dictamen.*

*A continuació s'aprova l'art. 48, al qual no havia estat presentat cap vot particular ni cap esmena.*

*Títol IX. Es dona lectura a l'esmena següent:*

«L'article 49 restarà redactat:

"Article 49. Al Tribunal de Cassació hi haurà un Secretari de Govern i dos Secretaris de Sala o Relators, un per cada Sala de Justícia."

El demés igual.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles, Lloret.»

*Acceptada l'esmena per la Comissió, l'article s'aprova amb la redacció següent:*

«Article 49. Al Tribunal de Cassació hi haurà un Secretari de Govern i dos Secretaris de Sala o Relators, un per cada Sala de Justícia.

Per a ésser Secretari judicial del Tribunal de Cassació, cal tenir vint-i-cinc anys, llicenciat en Dret, no estar inclòs en causa d'incapacitat o d'incompatibilitat i reunir les condicions especials que fixi un Reglament.»

*Es dona lectura a l'esmena següent, presentada a l'article 50 del dictamen:*

«Al final del primer paràgraf d'aquest article s'hi afegirà:

"si bé caldrà que tinguin el títol de Llicenciat en Dret."

Palau del Parlament, 19 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, J. Ventosa, Duran i Ventosa, Valls i Taberner i Martínez i Domingo.»

*Acceptada l'esmena per la Comissió, l'article s'aprova d'acord amb la redacció següent:*

Article 50. Al Tribunal de Cassació hi haurà els Oficials de Secretaria que exigeixin les conveniències del servei, les condicions i el sou dels quals seran fixats per un Reglament, si bé caldrà que tinguin el títol de Llicenciat en Dret.

També hi haurà al Tribunal un Arxiver que tindrà cura de la custòdia, ordenació i conservació dels documents, lliurarà certificats dels que es trobin en l'Arxiu i tindrà al seu càrrec la Biblioteca del Tribunal.

*A l'art. 51, ha estat presentada la següent esmena, a la qual es dona lectura:*

«L'article 51 es redactarà:

"Article 51. El nomenament de subalterns correspon al President, i es farà en les condicions que aquest fixarà."

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió accepta l'esmena, perquè, en realitat, el dictamen potser tenia un excés de detallisme més propi d'un reglament.

*(S'aprova l'article amb la següent redacció definitiva:*

«Article 51. El nomenament de subalterns correspon al President, i es farà en les condicions que aquest fixarà.»)

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: Com sigui que en les disposicions transitòries d'aquesta Llei la Comissió no ha pogut formular dictamen definitiu, jo demanaria a la Presidència que tingués l'amabilitat de suspendre la discussió d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat.

### Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió de Finances sobre el Projecte de Llei de Transferències de Crèdit

El Sr. PRESIDENT: En aquesta discussió ahir va quedar en l'ús de la paraula el senyor

Conseller de Cultura. Té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Senyors Diputats : En realitat, havent estat retirada l'esmena, aquest debat ja podria donar-se per acabat ; però com sigui que ahir diversos companys varen fer diferents suggestions, algunes de les quals jo no voldria deixar sense contesta, és per això que ahir vaig demanar la paraula.

El meu estimat amic, el Diputat senyor Simó i Bofarull, en començar la seva intervenció, féu una crítica amb aquells tons pujats que ell, com a bon home del cap, acostuma a donar a les seves intervencions, crítica que, si més no, hauria fet veure la necessitat que hi ha d'anar a una Universitat nova. És clar que, potser, endut per aquest temperament d'ell, en fer la crítica de la Universitat vella el meu estimat amic Simó i Bofarull es va oblidar de fer alguna excepció, que ja va fer ressaltar després, d'una manera ben eloqüent, el meu estimat amic Doctor Serra i Hünter. Però, de totes maneres, és bo que el senyor Simó i Bofarull fes aquella crítica, perquè res com aquella crítica no mostra la urgència amb què s'ha d'acabar del tot, amb el que de vell resta a la Universitat de Catalunya i s'ha d'anar a l'establiment del que representa aquesta renovació que ha de portar l'autonomia universitària. És evident, però, que com millor es resolgui el problema universitari, que com més exigències es tinguin amb els alumnes que han d'entrar a la Universitat — per mitjà de proves a les quals es subjectin i per mitjà d'aquest examen d'ingrés que jo crec d'una gran utilitat per a fer aquella tria a la qual tots ens referíem ahir —, més creixerà el nombre d'alumnes als quals també es referia l'amic Simó i Bofarull, que aniran a examinar-se a altres universitats de la resta d'Espanya. També va parlar d'això l'amic Romeva. Em plau fer-me'n ressò, i crec que arribarà un moment que potser ho haurà de fer el mateix Patronat autònom de la Universitat de Catalunya, i que no sols haurà d'ésser aquest Patronat, sinó que el Govern hi haurà de prendre — deixeu-m'ho dir d'una manera no gaire parlamentària — hi haurà de prendre cartes, així com el govern d'Espanya, perquè jo crec una injustícia, que no fa cap bé a cap institució ni a ningú, que hi hagi Universitat a les quals puguin anar estudiants i les quals, per medis molt més fàcils que no tenen res a veure amb l'estudi, puguin donar els títols. D'això, jo crec que arribarà un moment que ens en haurem de captenir de debó i jo penso que els universitaris dignes que hi hagi a les altres Universitats de la resta d'Espanya no podran romandre impassibles davant les gestions que es facin per evitar que no passi més aquest escàndol. És clar que, si no es poden curar aquests defectes, hi ha una cosa que ho cura tot i ho anivella tot, i és la vida i és la realitat. ¿Que en farà un de tenir un títol si no té el bagatge i no té l'utilitat dels coneixements tècnics que ha de tenir per a exercir la seva carrera? De segur que en la seva lluita per la vida, sucumbirà el pobre que se n'haurà hagut d'anar a Saragossa, davant l'altre que haurà passat totes les rigors i s'haurà subjectat a totes les exigències de la Universitat autònoma de Catalunya. Jo, en això, sóc encara

ben optimista. Jo crec que la Universitat autònoma de Catalunya vencerà totes les dificultats que li sortiran al pas, ja siguin econòmiques, ja siguin polítiques, perquè tindrà tot Catalunya al seu costat, gelosos com hem d'estar de la seva autonomia. Naturalment que en aquesta tasca no hi ha de mancar el vostre adjutori i que tots plegats hem de contribuir-hi aportant-hi iniciatives i suggerències que puguin fer-la encara més forta.

L'amic Simó es referia després als pressupostos. És clar que jo, ahir, no vaig voler entretenir-me aquí en donar xifres i més xifres de pressupostos. Jo li havia fet enviar un resum dels pressupostos de la Universitat, i amb això vaig creure que en tindria prou. Prego al seu company de Minoria, el meu estimat amic, Ibars, que li digui que hi ha al meu Departament — si vol les hi farà enviar — totes les dades, més detallades encara, de coses pressupostàries de la Universitat autònoma de Catalunya. És clar que no hi trobarà cap esbreix, perquè, malauradament, la Universitat autònoma de Catalunya està vivint en plena misèria, quan altres Universitats d'Espanya — i deixeu que ho digui amb un plany que voldria que trobés ressò — altres com la que fins ara s'ha anomenat Universitat central, està provista d'una abundància de mitjans que acaba de fer-nos veure les necessitats urgents de la nostra. Jo no puc comprendre com la Universitat de Madrid, prescindint del que es dedica a personal, s'hi dediquin nou milions de pessetes, quan a la de Catalunya només se n'hi dediquen nou-centes mil. (*Rumors*) Són coses, són problemes de justícia, que sofrim en tots els rams, però d'una manera molt especial en el de l'ensenyament, que fa que nosaltres, com tots els catalans, ens hem, com si diguéssim, d'emmurallar darrera l'autonomia universitària de la Universitat autònoma de Catalunya, per anar reclamant tots aquells drets que té aquesta comporta. (*Rumors d'aprovació*.) També em plau fer-me ressò en aquesta Cambra, no precisament per a vosaltres — que ja sé que n'esteu assabentats —, sinó perquè se n'assalentesin els que se n'han d'assabentar, que no hi ha sols aquesta diferència, sinó que allà mal avesats amb el règim que hi ha hagut fins ara, vull creure que és per una mena d'inèrcia, que ells han de combatre i nosaltres fustigar d'una manera violent, no en tenen prou d'aquesta diferència contra aquesta institució, sinó que actualment, en el projecte de pressupostos de la República espanyola s'intenta rebaixar les quantitats que hi ha dedicades fins avui en el pressupost d'Espanya a la Universitat de Barcelona. I encara es pretén més, es pretén no pagar tots aquells professors, totes aquelles càtedres que hi hagi ara vacants. L'Estat espanyol s'anirà quedant la quantitat destinada a aquestes càtedres, cosa que faria que d'aquí uns quants anys ens quedariem sense l'ajuda que l'Estat central té el deure absolut, perquè s'hi va comprometre, de donar-nos per a fer viure aquesta autonomia que tenim a la Universitat de Catalunya. Estic esperançat, encara que ara parli en to pessimista, que les gestions que ara farà l'honorable President de la Generalitat de Catalunya seran escoltades i podran tallar d'arrel aquest abús que, de mica en mica, anava a introduir-se en contra de l'autonomia de la Universitat de Catalunya.

Ara, en parlar dels pressupostos, l'amic Simó va dir una cosa que a mi em va frapar i que confesso

que me la quedo per a fer una suggerència, amb l'autoritat que em dóna l'ésser Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, als meus estimats àmics del Patronat autònom de la Universitat. L'amic Simó demanava per què no es podria establir una escala per la matrícula que s'ha de pagar per entrar en aquesta Universitat. Jo sóc del seu parer; aquest criteri no és la primera vegada que jo l'aplicaré. L'havia aplicat ja a l'Ajuntament quan era encarregat de les Escoles, i va seguir-lo el meu estimat amic Comes. L'havia aplicat en les institucions que depenen de l'Ajuntament, i els nens que van a aquelles institucions havien de pagar la matrícula segons la cèdula i segons les possibilitats econòmiques del pare de família. Així es fa també en l'Institut-Escola i altres Institucions de la Generalitat. Això, ultra ésser una cosa lògica, senta també un principi de justícia i de cosa social, perquè és just que si un home té un nen i aquest home és ric i no li costa cap sacrifici el pagar una matrícula més o menys grossa, és just que aquest pagui una mica més per a ajudar aquells altres homes pobres, de vegades obrers, i de vegades d'obriers sense treball, que han de fer un esforç formidable. Està clar que per aquests darrers casos ja hi ha un 50 per 100 de matrícules gratuïtes. És just, dic, doncs, que s'equilibri d'aquesta manera, per tal que els més rics puguin ajudar d'una manera indirecta els que no tenen tantes possibilitats econòmiques.

El senyor Simó i Bofarull també feia un comentari al que jo vaig dir quan afirmava que part d'aquesta quantitat que ara es passa a la Universitat, és dedicada a personal i d'una manera especial a ajudants. Perdoneu que jo allargui ara un xic més, ja que tinc ocasió per anar explicant a la Cambra aquests detalls que no s'han dit al carrer, perquè no interessa que siguin dits, pels que fan la contra a l'autonomia de la Universitat.

No és estrany que hi hagin aquestes quantitats dedicades a personal. Sabeu vosaltres la revolució, en sentit d'ensenyament i en sentit pedagògic, que han introduït els honorables membres del Patronat autònom de la Universitat de Catalunya a la nostra Universitat. La Universitat ja no és un clos tancat com fins ara havia estat, ja no és més unes aules i uns professors determinats. No; la Universitat ha pres ja una llibertat espiritual que podríem dir que dintre d'aquesta Universitat material que veiem n'hi ha una altra d'espiritual i lliure de tal manera, que allà on hi ha un home universitari, allà hi podem veure una perllongació de la nostra Universitat. I aquest és el sentit que donen els universitaris nous a la nostra Universitat autònoma. Per això s'ha establert el sistema de professors que en diem lliures, i així com fins ara, per exemple, hi havien llocs fora de la Universitat on es donaven cursos i ensenyaments, com són, per exemple, els cursets que s'organitzaven a l'Hospital de Sant Pau i que no eren reconeguts com una cosa de caire acadèmic, avui ha vingut la Universitat nova i els ha reconegut. I això de tal manera, que no sols els professors aquells — molts d'ells, altes notabilitats dintre de la Ciència catalana — són professors lliures de la Universitat autònoma de Catalunya, sinó que àdhuc els alumnes de la Universitat autònoma de Catalunya poden escollir si prefereixen més anar a fer aquells cursos a l'Hospital o bé fer-los a les aules de la Universitat.

I ja sabeu també que no sols han fet això, sinó que s'ha sortit del clos d'aquells murs i, per exemple, hi han classes que es donen al Laboratori Municipal d'Higiene, altres al Museu d'Arqueologia, és a dir, que la Universitat nostra — sigui dit en honor d'aquests universitaris, molt sovint un xic massa combatuts — ha pres una volada i ha pres un sentit de renovació que no fa estrany que hagi de tenir més mitjants dels que tenia fins ara. I jo us he de dir que estic preocupat, no per aquesta transferència, sinó per altres que se us hauran de demanar, perquè si nosaltres volem seguir tot el desenvolupament de la Universitat autònoma de Catalunya, és evident que no en tindrem prou. Això es fa més evident només veient el projecte que tenen ells fet. I és trist dit, sobretot essent un país que paga a l'Estat central el que paga, que per raons econòmiques no poguem desenrotllar ni la meitat del projecte ideal que tenen preparat els meus estimats àmics del Patronat autònom de la Universitat de Catalunya.

Suggeria aquí un altre problema l'amic Simó i Bofarull, que va també tocar un xic l'amic Fronjosà, i sobre el qual jo crec que també és oportú de parlar. Es referia a la manera com seran triats els alumnes que hauran de tenir la beca. El millor del debat d'ahir és que tot i essent un debat que podia semblar formulari, va donar pretext perquè cada un de vosaltres exposéssiu el criteri que teniu sobre la manera com es pot resoldre el problema del mal anomenat ensenyament lliure, i vàreu fer una sèrie de suggestions que poden servir al Govern, que és el primer que té obligació d'escoltar-les, i després als nostres estimats àmics del Patronat autònom de la Universitat de Catalunya. Es tractava de com es triarien aquests alumnes que han de tenir les beques, perquè ja gairebé en el fons tots conveníem que si es pogués establir un sistema suficient becari, fóra resolt el problema que discutim. Ultra la Junta especial que ja hi ha, creada per a estudiar i delimitar bé quin és el que és apte i qui té mitjans, i qui és el que mereix la beca, ultra d'això que ja existeix, hi haurà després aquell lligam que hem de posar entre totes les institucions, aquella articulació que hem de donar a tot l'ensenyament de Catalunya, que relligui l'ensenyament, no des de l'escola primària, sinó des de l'escola materna a l'ensenyament més superior que es pot donar, problema sobre el qual em plaurà parlar un moment, després, quan contesti les suggestions que també va tenir l'amabilitat de fer el meu estimat amic Fronjosà. No voldria tampoc que l'amic Simó i Bofarull, ni cap dels estimats companys que seieu aquí i col·laboreu amb el Govern, us poguessiu creure que amb les paraules que jo vaig dir a l'amic Simó volgués minvar ni el més mínim la sobirania que té el Parlament de tots els pobles. Naturalment que el que vaig dir jo, i això no ho negareu, és que si anéssim a mediatitzar tant i de una manera exagerada volguéssim fixar la destinació que s'ha de donar a totes les subvencions, és evident que no existiria tampoc l'autonomia de la Universitat. Són dues coses que hem de conciliar: la sobirania del Parlament i l'autonomia que hem donat a la Universitat. El Parlament, està clar, ha de vetllar en quant a les línies generals, i si un dia veies que una cosa no va bé, és el primer responsable en portar-la aquí, i el Govern aleshores, per mitjà de les mesures que ell



té a la seva mà, ha d'anar a fer l'esmena de la institució que calgui, però jo crec que nosaltres sempre tenim el deure de vetllar per l'autonomia de les Institucions a les quals els hi haguem donat, i per la nostra sobinaria, que no ens hem de deixar minvar de cap de les maneres.

L'amic Andreu es va referir, també, al problema de l'ensenyament lliure. Jo he de començar per agrair-li les paraules d'afecte i de confiança absoluta que va tenir per al Govern de Catalunya, i d'una manera molt especial per al Conseller de Cultura de la Generalitat. Ell diu que creu, després d'haver fet el gest amable de retirar l'esmena que ell havia defensat que l'ensenyament lliure, àdhuc amb beques, es trobarà amb dificultats. Jo tampoc no en dubtava. Segur que es trobarà amb dificultats, no sols en la resolució d'aquest problema, sinó en la resolució d'una sèrie de problemes que se'ns aniran plantejant. Fóra veritablement exagerat que en mig any d'autonomia que té la Universitat de Catalunya, una autonomia massa mediatitzada, una autonomia que sovint ens porta certs disgustos, una autonomia que sovint ens fa ésser una mica humans i comprendre certes coses, ens creguéssim que ja ho hem d'haver resolt tot. Tots sabem com hem de lluitar encara i com hem d'anar guanyant el que és nostre — i això és el més sensible — no amb l'impuls amb què un home té dret a agafar les seves coses, sinó de mica en mica i amb calma, una calma que de vegades arriba a donar-nos un bon xic d'impaciència. Està clar que hi hauran dificultats, però les resoldrem. I si mai es pogués ben aplicar la frase aquella — que no la diré en llatí perquè us recordaríeu tots que he estat seminarista — (*Rialles.*) la frase aquella que diu que és de savis canviar de judici, de consell, fóra ara. És clar que els membres de la Universitat autònoma de Catalunya si es troben, com es trobaran, amb dificultats, les esmenaran. Per això són ells instruments del Govern, i no instruments morts i mecànics, sinó instruments intel·ligentíssims perquè, quan arribi el moment de la dificultat, si convé, puguin fer el petit viratge que calgui. Aquesta és la gran sabiduria dels homes: tenir la humilitat de corregir-se si un dia s'adonen que amb unes de les resolucions que ells haguessin pogut aplicar, no es va bé com ells creien i com és l'anhel de tots els catalans.

L'amic Romeva, en el fons, estava d'acord amb el sistema becarí. Deia que això era una solució. Ara, que ell feia una altra suggestió, de la qual jo també en prenc nota i també me'n faré ressò davant d'aquells amb els quals puc fer-ho. L'amic Romeva es referia a què encara que no es pogués establir l'ensenyament lliure com defensen molts, ell deia que es podria anar a una mena de prova, ¿veritat?, una mena d'examen d'Estat. Amb això nosaltres tindríem una gran facilitat, perquè l'Estat espanyol, gelós com és de les seves coses, ja sabeu que s'ha guardat aquesta facultat darrerament d'intervenir els títols de totes les Institucions de Catalunya. Això facilitaria molt que, sense que hom hagués d'ésser absolutament universitari com els que poden assistir a totes les classes i a tots els treballs de laboratori, d'investigació, de Seminari, de la Univer-

sitat, pogués passar una prova, un examen que es podria dir «examen d'Estat». Això és possible. Ara, que jo en sóc enemic, estimat amic Romeva, perquè aleshores sentaríem allò que fa tanta por a l'amic Fronjosà, i també a mí. Sentaríem encara aquesta mena de divisió de classes; hi hauria títols de dues maneres, no fóra igual l'universitari, segons un examen d'Estat, o l'universitari que hagués obtingut el títol havent passat per tots els treballs de laboratori de la Universitat. Però és una suggestió a tenir en compte.

L'amic Fronjosà, amb aquella vehemència que té, que a mi em plau perquè les intervencions vehements sempre són com una fuetada que desvetllen el que ha d'escollar i el que ha d'intervenir i ha d'acceptar o rebutjar les coses que li diuen, amb aquella vehemència tan particular seva, dic, que jo alabo, parlava de com amb totes aquestes coses i aquestes resolucions que es donen no s'acaba de resoldre bé el que és el dret del proletariat, el que és el dret de l'obrer, que és el més indefens en aquestes matèries. Jo participo en part només de les mateixes teories d'ell. Si la manera com s'ha fet no pot salvar encara tota la resolució del problema, tal com jo la veig i la sento amb passió, no és — ja vaig explicar-ho — perquè els membres del Patronat ni el Govern, no tinguessin una visió exacta del problema, sinó per aquesta altra part política que revesteix el problema i que fa que nosaltres encara no tinguem els mitjans econòmics, que no ens han de donar, perquè són nostres, però que tenen el deure de reconèixer-nos, i de pressa, perquè nosaltres poguem fer el camí que tenim dret a fer amb l'autonomia que s'ha donat a Catalunya. Però jo, per tranquil·litzar l'estimat amic Fronjosà en aquest sentit — ell ja ho reconeixia, i jo li agraeixo que em tingui aquesta confiança — he de repetir que aquest criteri és el meu. Gràcies a una suggerència que ell va fer amablement aquí al Parlament, en l'organisme cabdal del Departament de Cultura la Llei del qual vàreu aprovar vosaltres i que té, podríem dir, l'alta Direcció, perquè encara que la tingui jo, si jo m'informo amb ells, són ells que contribueixen a aquesta Direcció de la Cultura, al costat dels savis hi vaig voler gent que fossin atancats a la causa obrera i a la cosa tècnica. En Fronjosà va voler anar més enllà; no en tenia prou. Ho demanà aquí. Jo vaig veure que ell tenia raó, i, avui, tinc l'alegria de dir que en aquest organisme del Consell de Cultura, al qual Catalunya deu i deura ben aviat tantes coses, hi ha avui directament la veu d'un obrer, el meu estimat amic Sallés. L'amic Sallés que, a les condicions que té ell, (perquè és un home d'aquests que han pujat de baix, un dels becaris, un dels que, aprofitant aquest adjutori que li han donat les institucions oficials, avui s'asseu al costat dels savis que dictaminen els problemes de la Cultura catalana) hi ajunta la d'ésser un dels hereus directes d'aquell home que sintetitzava totes aquestes inquietuds culturals que té el proletariat de Catalunya, i del qual ara em plau parlar amb uncio i respecte, del que fou mestre d'ell i de tants altres d'aquests obrers, el malaguanyat Campalans. Aquesta és la tendència que jo vull donar al meu Departament, i crec que el Departament de Cultura és el més obligat a



fer-ho. Ho vull repetir encara que ja ho hagi dit mil vegades: una de les coses que no ha d'ésser patrimoni de cap classe, és, precisament, la Cultura. Per això una de les coses que he fet des del meu Departament ha estat intensificar el sistema becarí en totes les institucions. Beques que he duplicat, de vegades triplicat i fins quintuplicat quan les possibilitats m'ho han permès. I encara més, jo, el dia que tingués els mitjans necessaris, ajudaria els obrers a pujar, no purament per ajudar-los a ells personalment, sinó per a ajudar tot l'obrerisme, i no solament l'obrerisme, sinó el Govern general de Catalunya. Jo crec que als Governos de tots els pobles tenen dret a portar-hi les orientacions més vives aquells homes que són la font de la seva economia i de la seva riquesa.

Jo no puc fer-ho encara, per totes aquelles coses que hem dit; però en vull sentar el criteri. Ara, dintre de pocs dies, crec que demà, es publicarà el concurs per enviar dos obrers a l'estranger — tan de bo poguessin ésser dos-cents; però, no poguent ésser, no vull deixar de sentar-ne la tendència i l'orientació — per a estudiar totes les institucions que hi ha de caràcter cultural i de caràcter social, per tal que quan puguin tornar siguin centres d'irradiació que ensenyin el que ha fet el proletariat als països avançats del món. Cal demostrar l'errònia que és la tendència que té una part del proletariat de Catalunya, que es creu que pot intervenir en les coses del Govern per mitjans de violència, quan l'únic mitjà que té per fer-ho i que no li pot fallar és posar-se al nivell de cultura a la qual té dret i que ningú li pot negar.

Ell, l'amic Fronjosà, temia que, segons la solució que es dongués a aquest problema, tot i ajudant els obrers, existiria encara aquella diferència de classes; i té tota la raó, i això confirma la tesi del Govern de Catalunya. No. L'obrer no ha de tenir un títol adquirit d'una manera especial, traient-se hores del repòs, fent esforços que ell no té l'obligació de fer; no. L'obrer ha de tenir el títol com el poden tenir altres ciutadans, i en les mateixes condicions que els altres ciutadans. L'amic Fronjosà, amb l'apassionament que ell posa en les seves interrupcions, va parlar dels cursos universitaris que havíem creat, per als obrers a la Universitat de Barcelona, i si no ho vaig entendre malament (quan hom imprimitza de vegades no mesura bé les intencions ni les paraules) digué que aquests cursos que s'havien creat per als obrers de Catalunya, en els quals no solament s'ensenya Filosofia, com es digué ahir, sinó una sèrie d'assignatures de caràcter general, perpetuava encara aquella diferència de classes. No voldria que interpretés així el sentit d'aquells cursos ni que cregués que això és com una mena de porta que posem a la Universitat perquè els obrers no puguin ésser universitaris com els altres; no. Nosaltres, això ho fem perquè a desgrat de les beques que es creïn, a desgrat de què s'augmentin, hi hauran i hi han d'haver obrers. Evidentment, no tots els obrers han d'ésser universitaris. Per a aquests obrers, doncs, que no tinguin aptitud o potser vocació — de vegades es pot tenir aptitud però no vocació — i que sentin apassionament per un ofici, que creiem que és tan digne com pugui

ésser l'exercici de la carrera més alta, hem volgut crear aquest complement de cultura que representen els cursos universitaris que es donen a la nit a la Universitat de Barcelona. Nosaltres, en aquest sentit, voldríem ajudar a l'obrer perquè si sentia com a cinc el plaer del seu ofici, el senti com a cent. I amb això, ajudariem a resoldre un problema que no existeix tant en les grans ciutats, però que existeix molt en els pobles de la ruralia. No manca gent obrera, no manca gent de pagès que, sovint, no capint bé l'alta dignitat que té un ofici, fugen de les ciutats petites, fugen dels pobles, produint una veritable crisi que cal remeiar.

Quan una casa comptava amb mitjans econòmics, l'hereu ja no podia cuidar-se de la casa, ja no podia ésser pagès i havia d'ésser metge o advocat, o professional d'una altra carrera. Es clar que sovint resultava un mal metge i un mal advocat. No, nosaltres voldríem anar a donar un complement de cultura al proletariat català, perquè el proletariat català se senti tan digne i tant alt com el més alt doctor que figuri dintre de la història de la ciència de Catalunya. D'ací, també, la importància que s'ha donat als treballs manuals en les nostres institucions i que en l'Institut-Escola tot alumne sigui obligat a aprendre un ofici.

Parlava l'amic Fronjosà d'un altre problema que jo havia encetat abans, i és el d'aquell lligam que hi ha d'haver entre totes les institucions. Jo, aquest lligam, el considero tan necessari que crec que la cultura catalana, com la cultura de tots els pobles, no arribarà a tenir una eficàcia absoluta mentre no existeixi aquest lligam, mentre no existeixi aquesta articulació. Aquesta articulació ajudaria d'una manera gran a fer aquella tria dels nois aptes i amb vocació.

Però, deixem el problema de l'aptitud i permeteu-me que insisteixi, aprofitant aquest moment de calma de la Cambra, en aquest problema. Crec que és tan necessari que aquest problema es resolgui, que mentre no es faci, serà com si el noi, l'alumne hagués de fer-se tres formacions en lloc d'una.

El nen, fins avui, en l'escola primària estava tan isolat, no ja de l'ensenyament al qual se l'havia d'inclinar, sinó de la vida i de la realitat, que quan sortia de l'escola primària, en sortia buit de tot sentit de lluita per la vida. Havia après generalment, cantant la taula de multiplicar i a fer les mesures d'una manera tan morta, que quan entrava a la vida, havia de fer una obra completa de readaptació. I si volia fer el batxillerat, havia de fer aquesta readaptació per al batxillerat, havent de començar per una sèrie d'estudis, per una sèrie d'assignatures que no caldria que les hagués d'aprendre de nou si hagués vingut ja preparat com calia de l'escola primària. I el mateix havia de fer quan entrava a la Universitat.

Creiem que el lligam de les institucions ha d'ésser absolut. L'escola primària s'ha d'orientar d'una manera que quan l'alumne en surti, es vegi ja fàcilment quin camí ha de seguir, per les aptituds que hagi demostrat, cosa que serà fàcil, amb el sistema modern de llibertat que s'ha d'emprar a l'escola.

El bon resultat del que venim dient es veu en

l'Institut-Escola de la Generalitat en el qual el nen passa de l'ensenyament primari al secundari sense salts, ni sense necessitat de cap obra de readaptació.

Aquests mateixos bons resultats constatem en l'Escola de pre-aprenentatge, que tenim al devora de l'Escola del Treball. Aquesta obra de les escoles de pre-aprenentatge hauria d'intensificar-se i estendre's cada dia més. El dia que tinguem l'ensenyament — que no hem de parar fins que el tinguem — les escoles primàries hem de convertir-les totes en escoles actives on els nois puguin descobrir bé quines són les seves aptituds i quina és la seva vocació.

Aquest problema té un aspecte moral que ha de preocupar tot Govern. El Govern d'un poble ha de captenir-se no solament de les coses materials, sinó de les espirituals, del benestar del seu poble. El primer dret que té l'home és a ésser feliç i a sentir-se bé a la vida. I jo crec que hi ha molts homes que no estan bé a la vida perquè han esguerrat la vocació.

Quan feia de mestre en la Protecció a la infància, com en altres institucions de l'Ajuntament, em trobava amb molts pares que es planyien, que venien a cridar contra la rebequeria dels seus fills i contra la mala voluntat dels nois perquè havien deixat l'ofici o carrera que ells volien que seguíssin. Sovint els deia: «Jo em planyeria contra vós i contra els mestres que han tingut aquests nois, perquè aquests nois no se'ls ha orientat, no han estat en cap institució on poguessin conèixer bé quina era la seva aptitud».

Amic Fronjosà, aquest programa està iniciat ja i s'han començat a rel·ligar ja també les institucions i no hem de parar fins a dur-lo del tot a terme.

Féreu una al·lusió al meu estimat amic Serra i Hünter demanant-li que des de l'Ajuntament col·laborés en la resolució d'aquest problema. Ja ho estem fent.

Hi ha una institució per la qual sento les meves preferències, perquè és una institució viva i apassionada que sovint, inclús, hem de frenar, i és natural, perquè és una institució on van els joves, on van els nois en aquella edat en la qual les idees bullen amb una efervescència que tan debó durés sempre. Em refereixo a l'Escola del Treball, en ordre a la qual s'ha de fer una obra de reorganització que tenim damunt de la taula des de fa any i mig, però que no he volgut fer-la sense fer-la de conjunt. I és ara, gràcies a les orientacions polítiques que ha pogut aportar a l'Ajuntament el partit que predomina, diguem-ho així, dintre de la coalició de Govern, ajudat pels seus coaligats que aquelles institucions d'aquell organisme de caràcter pre-professional, professional o tècnic o simplement complementària, passin a la Generalitat, o si no hi passen, almenys, hi estiguin d'acord. Relligades així les institucions tècniques i professionals que té la Generalitat i que podrem convertir en una mena d'Universitat del treball, a la qual podran passar els nois ja triats i segurs de quina és l'orientació que han de seguir.

L'amic doctor Serra i Hünter per fi va intervenir en el debat i em va estalviar una part del meu discurs. Veritablement la gent que discuteix apassionada, sovint llisca un xiquet massa cap al costat extremista, sense mala intenció i tot, i això féu semblar al doctor Serra i Hünter que s'havia parlat

de la Universitat amb un xic d'atac una mica massa dur.

Ell en va fer l'elogi, i jo, si no l'hagués fet ell, el faria avui. Tampoc puc oblidar la història de la Universitat de Barcelona. El doctor Serra i Hünter va dir uns mots que varen desvetllar-me una sèrie d'evocacions i fou en parlar de la renaixença catalana.

Jo recordo una festa a la qual vaig assistir a la Universitat i en la qual vaig fer un comentari semblant. En la coincidència d'una de les figures de la galeria d'homes il·lustres que han passat per la Universitat amb la presència del vell Rubió, que seia a la presidència, i del seu fill, que es trobava a la sala, jo hi veia el símbol d'aquesta tradició puríssima de catalanisme que per damunt de tota apressió no s'ha estroncat mai en la nostra Universitat.

Però jo no solament desitjaria fer l'elogi de la Universitat en el sentit de les figures històriques que ha tingut, sinó que voldria també fer l'elogi de la Universitat nova, de la que estem creant nosaltres i que tots plegats hem d'ajudar per tal que surti perfecta de les mans dels delegats que hi han posat el Govern de la República i el Govern de Catalunya.

Els n'han fet moltes d'innovacions, però n'hi ha una que és la més simbòlica, i és que a la Universitat de Barcelona, la Universitat de Catalunya — em plau més de nomenar-la així — hi ha entrat la llengua catalana. Jo, el dia que en Fabra hi va entrar a professar el català amb tota la dignitat i amb tots els honors que mereix la llengua catalana, hi vaig veure prendre la primera fama que havia de renovar la Universitat.

Jo vull fer l'elogi dels del Patronat perquè han estat combatuts pels de dintre i pels de fora. I, en dir els de fora, no em refereixo a aquella mena de «clowneries», d'homes com en Royo Vilanova que, mentre nosaltres ahir parlàvem aquí de la Universitat, ell l'atacava a les Corts de la República espanyola. No em refereixo a les coses d'en Royo Vilanova, però sí als atacs d'altres persones més responsables que ell i que han oblidat el respecte que es deu a la cultura i a la llengua catalana i que es deu també als drets de tots els catalans. A part dels d'allà han tingut també els enemics d'ací i els han tingut dintre de la Universitat i han estat enemics dels pitjors que existeixen. Els enemics són nobles quan donen la cara, i els enemics que ataquen el Patronat de la nostra Universitat autònoma, són enemics vergonyants, alguns dels quals s'han entretingut a fer fascicles i en atiar passions, quan tenien aquí un lloc en el Parlament on escatir-ho, i quan jo els invitava a què hi portessin tot el problema. Ells varen negar-s'hi i el que varen fer amb la Universitat, ara ho han fet amb tots els altres problemes, ells que tenien el deure que els imposa el sufragi, d'estar aquí sentats en aquests escons. I no solament no hi són, sinó que des de fora fan guerra contra aquesta institució, la més gloriosa de Catalunya; que és el Parlament que representa la voluntat dels catalans. (*Molt bé! i aplaudiments en tota la Cambra.*)

En evocar tot això vull fer l'elogi dels meus estimats amics que breguen per l'autonomia de la Universitat de Catalunya i vosaltres tots m'heu d'ajudar. I si mai hi ha coses que us semblessin que no són prou perfectes, entre tots hem de cor-

regir-les. Cal afirmar l'autonomia de la nostra Universitat que haurà d'ésser el mur d'on haurà de partir tota l'obra de cultura nacional que s'ha de fer a Catalunya. Amb l'ensenyament tenim una obligació especial els catalans, si es té en compte que s'han guanyat les altres qüestions de l'Estatut millor o pitjor, però que vam perdre les que fan referència a l'ensenyament, no podent-ne votar ni l'article.

Jo em migro, la consciència em crema quan m'adono que aquí a Catalunya hi ha una sèrie formidable de problemes a resoldre, primaris, que amb bona intenció es podrien resoldre i que no es poden resoldre per la complicació que van crear a l'Estatut. Jo, però, tinc una gran confiança i aquí veig representants que no em deixaran pas mentir, que aquests Consells Mixtes de primer i de segon ensenyament que nosaltres hem creat, tinc confiança que si els respecten com tenen obligació de respectar-los, ajudaran a resoldre d'una manera pacífica i suau els problemes de l'ensenyament a Catalunya. Jo crec que quan tinguem tot l'Estatut ja aplicat una de les primeres coses que tenim l'obligació de fer, i l'Estatut ens hi dona perfecte dret, és d'anar-lo a millorar, sobretot en l'article que es refereix a l'ensenyament.

Per totes aquestes coses que us dic, estimats companys del Parlament, us prego la vostra assistència al Govern i als membres del Patronat autònom de Catalunya que representen la nostra cultura superior i que ens ajuden a fer una Catalunya ben gran. I sabeu com es podrà fer gran? Fent grans els ciutadans que s'han de formar en les nostres Institucions. (*Molt bé, molt bé! i aplaudiments en tota la Cambra.*)

El Sr. PRESIDENT: Resta acabada la discussió de totalitat.

Article únic. S'aprova? (*Assentiment.*) Resta aprovat.

Va a procedir-se a la votació definitiva. S'aprova? (*Assentiment.*) Essent evident que hi ha el quòrum reglamentari, resta definitivament aprovat aquest Projecte de Llei.

(*Com a annex a aquest DIARI DE SESSIONS es publica el text de l'esmentada Llei.*)

### Lectura del Dictamen de la Comissió d'Economia sobre el Projecte de Llei de Cooperatives

(*El senyor Secretari dóna lectura al següent:*)

#### «DICTAMEN

Reunida la Comissió Permanent d'Economia sota la presidència del senyor Joan B. Soler i Bru, amb assistència de la majoria de Vocals i actuant de Secretari el senyor Antoni Dot i Arxé, per tal de dictaminar sobre el Projecte de Llei de Cooperatives, presentat a la Cambra amb data 18 d'octubre del darrer any, la Comissió, després de diverses reunions en les quals ha estudiat detingudament l'esmentat Projecte de Llei, i introduïdes algunes variacions en el seu articulat, acorda, per majoria de vots de sotmetre a l'aprovació de la Cambra el següent

#### PROJECTE DE LLEI

##### *Condicions generals*

Article 1.<sup>er</sup> Les Cooperatives es regiran, per tot el que fa referència a llur personalitat jurídica, constitució, registre, classificació, inspecció, unions, federacions, enteses, modificació i dissolució, pel que es determina en la Llei de Bases de la Cooperació.

Article 2.<sup>on</sup> Les Cooperatives poden crear totes les obres d'ajut mutu i de solidaritat entre llurs components, ultra l'específica per a la qual fou creada, condicionant-les a les disposicions de les Lleis i basant-les en l'esperit de les mateixes.

Si aquestes obres socials són de naturalesa cooperativista, s'atendran cada una als preceptes corresponents d'aquesta Llei, ultra la de Bases de la Cooperació.

I si les obres socials són de caràcter mutualista, s'atendran a la Llei de Mutualitats, a més de la de Bases de la Cooperació. No obstant, en aquest cas, no podrà exigir-se la separació de fons i comptabilitat quan el nexa econòmic sigui origen de la pròpia funció específica de la Cooperativa.

Article 3.<sup>er</sup> En els Estatuts de les Cooperatives es farà constar els drets i deures dels socis en el que es refereix a condicions d'ingrés, baixa voluntària i exclusió; la responsabilitat dels membres dels organismes Directius de les Cooperatives en la marxa de la societat i en llur gestió i administració; el domicili de la Cooperativa i les condicions de dissolució de la mateixa.

Article 4.<sup>er</sup> Les Cooperatives celebraran, almenys, una assemblea general cada any, dintre del termini màxim de tres mesos després del tancament de l'exercici econòmic, en la qual l'Organisme Directiu de la Societat haurà de donar compte del seu comès durant l'exercici social transcorregut. No podran ésser tractats altres assumptes que els que figurin en l'ordre del dia.

La convocatòria de les assemblees es farà, almenys, amb deu dies d'anticipació. Quan el seu objecte sigui la reforma dels estatuts socials o la imposició d'obligacions noves als socis, haurà d'anunciar-los-hi amb trenta dies d'anticipació. En aquests casos en la sessió de primera convocatòria no es podrà prendre acords, si no és per majoria absoluta de socis.

Article 5.<sup>er</sup> Les societats de més de 1.000 socis podran celebrar assemblea de segon grau.

Article 6.<sup>er</sup> Les participacions en el capital social només seran transferibles entre els socis amb els requisits que es fixin, i d'ésser-los atribuït algun interès, aquest tindrà el límit prèviament fixat i no mai superior a l'interès legal.

Article 7.<sup>er</sup> Les societats cooperatives podran ésser.

a) Societats de responsabilitat limitada, dels compromisos i obligacions de les quals solament en respon l'haver social.

b) Societats de responsabilitat suplementada, en les quals els socis poden constituir una garantia suplementària amb un màxim que haurà de fixar per endavant.

En els estatuts de les societats haurà de consignar-se clarament si l'associació es constitueix amb la condició de responsabilitat limitada o suplementada.

Article 8.<sup>e</sup> Les Cooperatives populars hauran de fer constar en llurs estatuts:

- a) Que tots els socis tinguin iguals drets i deures.
- b) Les obligacions i garanties dels administradors.
- c) El règim de les assemblees generals.
- d) La distribució que es farà de l'excés de percepció i el destí que es donarà als béns en cas de dissolució.
- e) Que les participacions en el capital social només siguin transferibles entre els socis amb els requisits que es fixin, i que d'ésser-los atribuït algun interès, aquest tingui un límit prèviament fixat i no mai superior a l'interès legal.

### *Divisió de les Cooperatives*

Article 9.<sup>e</sup> D'acord amb l'art. 12 de la Llei de Bases de la Cooperació, les cooperatives compreses en aquesta Llei particular podran ésser:

Cooperatives de consumidors:

- a) Per al proveïment de queviures i articles d'ús domèstic, adquirits o produïts en comú.
- b) Subministraments d'aigua, gas, electricitat i transports.
- c) Allotjament i de restaurants populars.
- d) Escolars, d'ensenyament, editorials.
- e) De serveis sanitaris (mèdico-farmacèutiques) i
- f) Serveis diversos que tendeixin a millorar la vida de la collectivitat.

Cooperatives de producció i treball:

- De producció industrial.
- De treball.
- Mineres.
- Pesca i serveis marítims.

Cooperatives de crèdit:

- Banques cooperatives.
- Caixes de crèdit mutual.
- Assegurances de béns mobles i immobles.

Cooperatives mixtes:

- a) De productors i consumidors per a l'ajut recíproc.
- b) Integrals i de finalitats múltiples.

### *Cooperatives de consumidors*

Article 10. En els estatuts de les cooperatives de consumidors hi constarà que es constitueixi per un temps indefinit, i que l'admissió de socis és lliure i sense limitacions, a no ésser que estiguin fonamentades en la moralitat dels aspirants. L'edat mínima per a ésser soci serà la de setze anys.

Article 11. En les cooperatives populars de consumidors els socis adquireixen els drets estatutaris en haver fet l'aportació d'una part del seu fons social propi, que el mateix estatut determinarà, sense que pugui exigir-se que sigui aquesta primera entrega superior al 10 per 100 del fons que ha de subscriure el soci.

Serà facultatiu atribuït un interès al fons social aportat pels socis. El tant per cent que se li atribueixi

no podrà ésser superior al fixat per al fons d'estalvi a les Caixes oficials.

Article 12. L'aportació individual no podrà ésser superior a 500 pessetes, i s'haurà de donar un termini no inferior a tres anys per a cobrir-lo; el desembors es farà mitjançant quotes periòdiques; tots els excedents i retorns que corresponguin als socis pel consum realitzat, mentre no tinguin cobert el seu fons social, seran aplicats a aquest objecte.

Article 13. Per a ésser classificades populars les cooperatives de consumidors, a més del disposat a la Llei de Bases, hauran d'observar les següents prescripcions:

Primera. — Que de l'excés de percepció de l'exercici, deduides les amortitzacions, es destini almenys un 50 per 100 entre fons de reserva irrepartible i obres socials, no podent destinar-se a cada un d'aquests, menys del 15 per 100.

La resta de l'excés de percepció podrà repartir-se entre els cooperadors, sempre, però, a proporció del consum de cada un.

Segona. — Que el nombre de socis components sigui, com a mínim, de 400 per a les societats establertes a la ciutat de Barcelona; de 200 en les altres ciutats de Catalunya, la població de les quals és superior a 20,000 habitants; de 100 en les poblacions de 5,000 a 20,000 habitants, i de 50 en les poblacions inferiors en nombre d'habitants. Aquestes limitacions no regiran per a la fundació d'una cooperativa en els llocs en els quals no n'hi hagi cap.

Tercera. — Que en cas de fer operacions de venda a persones alienes a la societat, la comptabilitat d'aquestes operacions serà portada de manera que pugui determinar-se en tot moment el seu import.

Quarta. — Que els sobrants que resultin de les operacions realitzades amb els no socis, siguin atribuïts a fons col·lectius irrepartibles independentment del que estableix el paràgraf primer d'aquest article.

Article 14. Les cooperatives populars de consumidors tindran la facultat de proveir els seus associats dels articles de primera necessitat mitjançant l'organització pròpia, amb independència dels concerts que els Municipis tinguin establerts amb determinats proveïdors. Estaran representades per mitjà de les seves federacions locals en els organismes oficials que els Municipis creïn per a vetllar el moviment dels preus de les subsistències o serveis públics o tota altra qüestió relacionada amb el cost de la vida.

Article 15. Les cooperatives de consumidors no perdran el caràcter de tals pel fet de produir articles necessaris a la pròpia societat o als seus socis.

Els magatzems a l'engròs, fàbriques o tallers creats per les organitzacions de segon grau de les cooperatives de consumidors, es regiran també per aquesta Llei.

Article 16. No podran formar part de la Junta Directiva ni de la Comissió Inspectora dels comptes d'una cooperativa els socis que siguin funcionaris o empleats de la mateixa.

Article 17. Les cooperatives de consumidors que tinguin establertes o estableixin Caixes d'estalvis hauran aquestes de regir-se per un Reglament especial que haurà d'aprovar el Consell Superior de la Cooperació.

Article 18. En el cas de causar o ésser baixa d'una cooperativa, l'associat podrà continuar formant part de les obres de solidaritat que la

cooperativa tingui establertes, mitjançant les següents condicions :

Primera. — Que la baixa obeeixi a canviar de localitat.

Segona. — Que ho solliciti abans dels vuit dies de produir-se la baixa.

Tercera. — Que accepti la quota complementària que se li assenyali, la qual quota haurà d'ésser sempre la proporció personal equivalent a les demés aportacions que faci la cooperativa als fons de les corresponents obres de solidaritat.

Reunides aquestes condicions per part de l'associat, baixa com a cooperativista, no podrà ésser-li negada la continuació de soci en les dites obres de solidaritat, amb els mateixos drets i deures d'abans.

Article 19. Quan dues o més societats constituïdes en promulgar-se aquesta Llei, es fussionin per a reunir el nombre de socis assenyalat en l'art. 12, no serà obligatori procedir a la liquidació per a constituir la nova personalitat jurídica.

### *Cooperatives de producció i de treball*

Article 20. D'acord amb la classificació de la Llei de bases, són cooperatives de producció i treball les associacions que tenen per objecte essencial establir una solidaritat econòmica i moral entre grups de treballadors d'una mateixa especialitat o d'especialitats afins, per a obtenir un millor rendiment de llur esforç, realitzant en forma associada una activitat productora o un servei auxiliar de la producció o de la distribució.

Article 21. Són cooperatives de producció les que operen la transformació de primeres matèries de productes semi-acabats o acabats mitjançant un procés tècnic-industrial, les que acaben productes ja manipulats en un primer període d'elaboració; les que realitzen una especialitat de treball intermig en un procés complex de fabricació.

Article 22. Són cooperatives de treball les que emprenguin per propi compte o per compte de tercer, obres, feines o serveis; adquirint en comú i distribuint als associats els materials i utensilis per als seus treballs adquirint i instal·lant mitjans per a realitzar-lo, menant cooperativament establiments i empreses de producció en arrendament, establint entre elles enteses per a l'aprovisionament o prestació de serveis particulars o corporacions legalment constituïdes.

Article 23. Estan classificades com a populars les cooperatives de producció i treball que s'atenguin als extrems següents :

a) Que consti en els estatuts el compliment de les condicions que estableix l'article 1.<sup>er</sup> de la Llei de bases i les que senyali aquesta Llei.

b) Que únicament puguin tenir condició de socis els que aportin llur treball personal a l'entitat, venint obligades les de treball a emplear els seus propis obrers associats en la pràctica de llurs activitats peculiars.

c) Que si un cas imprevist o de força major obligués a recórrer a personal professional o auxiliar, no soci, per un període de temps determinat, s'atribueixi a aquests treballadors eventuais la participació en els excedents que corresponguin als

socis de la mateixa categoria, en proporció al nombre de jornals treballats durant l'exercici.

d) Que el nombre màxim d'aprenents i llur condició de treball, encara que siguin associats, s'ajustin reglamentàriament al que la Llei i les regles de l'ofici estableixin.

e) Que l'aportació obligatòria al fons social serà per un igual entre tots els socis. Els Reglaments precisaran els mínims i màxims i les quanties, terminis i temps per a fer-la. La plenitud dels drets dels socis s'adquireixen al tenir feta totalment l'aportació mínima.

f) Que de l'excés de percepció obtingut en els exercicis econòmics, no es distribueixin als socis en quantia superior al 40 per 100.

g) Que s'apliqui al fons de reserva irrepartible, com a mínim, el 40 per 100 dels resultats líquids obtinguts.

h) Que s'obligui a establir obres de solidaritat i cultura social i professional o tècnica per tal de fomentar entre els socis la previsió i l'esperit cooperatiu, atribuint a aquest objecte un 20 per 100 de les utilitats obtingudes.

Article 24. El nombre mínim necessari de socis per a constituir una Cooperativa de Producció o de Treball, el fixarà en cada cas el Consell Superior de la Cooperació i serà indispensable per a ésser soci el tenir setze anys complerts.

Article 25. El personal tècnic i administratiu de les Cooperatives de treball i producció que estigui ocupat d'una manera permanent en les entitats, haurà d'ésser associat amb tots els drets i deures; en cap cas, però, estaran en majoria en el Consell Directiu ni podran formar part de les Comissions Inspectores o de Control.

Article 26. El capital de reserva de les cooperatives de treball i producció serà considerat com a capital d'expansió industrial i no estarà subjecte a cap límit en el seu desenvolupament o quantia.

Quan aquest capital de reserva sobrepassi, però, la quantia del capital format amb les aportacions individuals, l'excés haurà de destinar-se a l'amortització i reducció del tipus obligatori de les aportacions.

Quan els socis tinguin aportat el total del fons individual obligatori, els excedents de percepció que els correspongui podran convertir-se en obligacions amortitzables en les condicions i terminis que l'Assemblea general acordarà. L'interès d'aquestes obligacions no podrà excedir del 6 per 100.

Article 27. Les cooperatives no estan exemptes del compliment de la legislació reguladora de les condicions de treball i d'assegurança dels riscos dels obrers socis o no socis.

Article 28. Les cooperatives de producció i llurs federacions tindran dret a concórrer com a licitadors a les subhastes o concursos d'obres de les Corporacions públiques en general; en les quals tindran preferència en igualtat de condicions. Les fiances que hagin de constituir-se es reduiran a la cinquena part. En compensació d'aquest benefici es retindrà un 10 per 100 de les quantitats que l'entitat concessionària hagi de percebre per raó dels serveis o dels subministres fets, fins a completar un 75 per 100 del total de la fiança. Les quantitats retingudes seran retornades conjuntament amb la fiança constituïda.

Article 29. Les dependències de la Generalitat i les corporacions oficials podran concertar amb les cooperatives de producció i de treball les obres, serveis i subministres per adjudicació directa fins a la quantia que fixin les Lleis.

#### *Cooperatives de Crèdit*

Article 30. Són cooperatives de crèdit les que tenen per objecte facilitar l'estalvi als seus socis i utilitzar-lo per a la concessió de préstec a llurs components, mitjançant condicions favorables de reemborsament.

Article 31. El Consell Superior de la Cooperació fixarà els límits màxims d'interès del diner i establirà el Reglament-típus d'aquestes Cooperatives.

Article 32. Les Cooperatives de crèdit tindran el caràcter de populars quan en llurs Estatuts no hi hagi res en pugna amb aquest caràcter i compleixin les condicions següents :

a) Que el nombre de socis no sigui inferior a 50.

b) Que els rendiments líquids de cada exercici se'n destini almenys el 25 per 100 a la constitució i augment d'un fons de reserva irreparable.

Article 33. Les cooperatives de crèdit hauran de regir-se obligatòriament per les normes de gestió administrativa i comptable que fixi el Consell Superior de la Cooperació.

#### *Cooperatives mixtes*

Article 34. Són cooperatives mixtes aquelles que tenen per objecte complir finalitats que estiguin especificades per a diferents tipus de cooperatives de les que figuren en la classificació general i vinguin a unificar les diferents activitats en una sola persona jurídica.

Article 35. En tota cooperativa mixta de producció i de consum, cada un d'aquests aspectes tindrà les característiques i obligacions essencials de cada una de les societats de la classe corresponent.

Article 36. En els organismes directius de les cooperatives mixtes hi haurà d'haver sempre representació directa de cada una de les seccions en què es classifiquin els socis.

#### *Pòsits marítims*

Article 37. Els treballadors dedicats a les indústries marítimes i derivades que vulguin gaudir dels beneficis i de la protecció d'aquesta Llei, podran organitzar-se en associacions cooperatives amb el nom genèric de Pòsits de pescadors, Pòsits de navegants, Pòsits marítims i marítimes-terrestres, segons sigui la professió dels que l'integrin.

Article 38. Les associacions de pescadors que no vulguin usar el nom genèric de Pòsit, podran,

també, acollir-se a la present Llei o a la que els correspongui derivada o complementària de la Llei de bases de la cooperació sempre que compleixin alguna de les finalitats de caràcter cooperatiu previstes en les mateixes.

Article 39. Les finalitats de les cooperatives dels Pòsits marítims podran ésser :

a) Adquisició o participació en la propietat dels mitjans de producció i realització en comú de totes les funcions relacionades amb les indústries que s'escaiguin.

b) Venda directa als consumidors o als detallistes dels productes de la pesca.

c) Compra o producció en comú de les eines de treball i dels productes necessaris a llurs indústries.

d) Organització de magatzems cooperatius per a l'adquisició i venda als associats de tot el que necessitin.

e) Organització en els pòsits de l'ensenyament preparatori dels oficis de la mar.

f) Caixes de crèdit mutual.

g) Defensa de la pesca i dels interessos dels pescadors.

Article 40. Podran organitzar federacions de pòsits i associacions de pescadors.

Article 41. Sols podran usar el nom genèric de pòsits o tota altra denominació de les esmentades en l'article 3.<sup>a</sup> de la Llei de Bases de la Cooperació, les entitats de pescadors que s'acullin a aquesta Llei.

Article 42. El capital social dels pòsits i associacions de pescadors acollides a la present Llei, haurà d'estar d'acord amb el previst per la mateixa. Mai, però, l'aportació individual dels socis no podrà ésser superior al previst per a les cooperatives populars de producció, tant pel que fa a la quantia com pel temps assenyalat per a cobrir-lo.

Article 43. Quan un pòsit o associació de pescadors no persegueixin les finalitats essencials assenyalades en l'art. 41 o la seva actuació no sigui normal, el Consell Superior de la Cooperació podrà retirar-li els auxilis i protecció i la denominació de pòsit o cooperativa.

#### *Cooperatives escolars*

Article 44. En els centres d'ensenyament primari o superior podran els alumnes constituir cooperatives escolars per l'assortiment i producció d'articles d'utilitat escolar o que tinguin aplicació en la formació cultural dels mateixos.

Article 45. Les cooperatives escolars, pel caràcter educatiu que elles mateixes tenen, podran tenir diverses activitats en producció i consum, per tal de facilitar la pràctica i estimular els alumnes.

Article 46. Aquestes cooperatives hauran de regir-se per les normes que determinen aquesta Llei i la Llei de Bases de la Cooperació. En els seus estatuts es determinaran aquelles particularitats que s'estimi oportú i hauran d'ésser estudiats i aprovats expressament pel Consell Superior de la Cooperació.

Article 47. En les escoles d'ensenyament pri-



mari, aquestes cooperatives estaran sota el control directe dels mestres, Director de l'establiment o ex-alumnes, en la forma que determinaran llurs estatuts. L'administració i comptabilitat, la portaran els mateixos socis. Es nomenarà Dipositari de fons entre el personal docent. Cap persona de les que controlin la cooperativa podrà gaudir dels seus beneficis.

Article 48. En els establiments d'ensenyament superior, les cooperatives escolars estaran exceptuades de la tutela dels Professors. Malgrat això, hauran de trametre cada mes l'estat de comptes i un resum dels acords presos, al Director del centre d'ensenyament. Quan s'escaigui o ho cregui pertinent, el Director podrà recórrer al Consell Superior de la Cooperació.

Article 49. En cas d'alteració de la normalitat escolar que obligués al tancament de l'escola o a la suspensió del curs, la Cooperativa haurà d'ésser exceptuada del tancament si es demostra que en la mateixa no es desenrotllen altres activitats que les específiques que té designades.

#### *Cooperatives Sanitàries*

Article 50. Són cooperatives sanitàries les formades per associacions que tinguin per objecte els serveis següents :

a) Proveir-se d'utensilis sanitaris, clíniques, dispensaris, hospitals, sanatoris, cases de repòs o convalescència, preventòris i tota mena de medicaments i objectes i serveis de trasllat o conducció de malalts.

b) Establir farmàcies pel despatx de fòrmules i específics i laboratoris d'anàlisi i elaboració d'especialitats farmacèutiques sota la direcció i responsabilitat d'un titular col·legiat.

Article 51. Les cooperatives sanitàries observaran les següents prescripcions :

Primera. — Que no s'aboni interès al capital social.

Segona. — Que els rendiments líquids de cada exercici es destini d'acord amb el que s'estableix en l'art. 13 i la resta al millorament dels serveis.

Tercera. — Que la cooperativa sanitària estigui constituïda exclusivament pels fins atribuïts en la present Llei de cooperatives de la seva classe especial.

Article 52. La condició de cooperatives sanitàries no eximeix del compliment de les lleis i disposicions de sanitat vigents.

#### *Imposició de multes*

Article 53. D'acord amb la Llei de Bases de la Cooperació, les multes que s'imposin per manament a les disposicions de la mateixa o de les Lleis particulars, seran aplicables a les entitats o a llurs components segons els casos.

Article 54. Les multes s'establiran :

a) Quan per acords de Junta Directiva o d'Assemblea general es vulnerin les disposicions reglamentàries o les prescripcions legals.

b) Per no trametre als Registres o Dependències oficials els documents que la Llei mana o per negar-se a facilitar les dades que els siguin sol·licitades per l'autoritat competent o en els seus representants autoritzats.

c) Per haver facilitat dades inexactes.

d) Per no consignar en els documents i tractes amb tercers, la condició de cooperativa.

Article 55. Les persones, funcionaris o membres directius de les societats incorreran en sanció personal :

a) Quan es comprovi que algun dels manaments indicats anteriorment, és de la seva culpa.

b) Quan els individus inspectors dels comptes hagin estat negligents en el compliment del seu comès.

c) Quan els membres dels consells directius cometin falsitats en les memòries o documents que redactin per a donar compte als socis de la situació de l'entitat o de llur gestió.

d) Quan els administradors o directors neguin a un soci l'exercici dels seus drets estatutaris o cometin algun atropell que suposi una transgressió legal.

e) Per tota manifestació de mercantilisme que vulgui amparar-se en les cooperatives establertes.

Article 56. Les faltes relacionades en els precedents articles seran sancionades d'acord amb l'art. 39 de la Llei de bases :

a) Amb apercibiment si la falta és qualificada de lleu, per demostrar-se ignorància o sense perjudici de tercer. En cas de reincidència, amb multa de 10 a 100 pessetes.

b) Amb multa de 100 a 500 pessetes en les altres faltes.

c) En cas de reincidència, amb multes de 200 a 2,000 pessetes.

Article 57. Per una mateixa falta no podrà sancionar-se a la vegada a l'entitat i a la persona.

Del pagament de les multes imposades als seus membres en serà responsable subsidiàriament l'entitat.

De no ésser satisfetes les multes en el termini que s'assenyali, el Consell superior de la cooperació dictarà les normes corresponents, podent acordar inhabilitació de la persona o suspensió de les operacions de l'entitat. D'aquests acords es podrà recórrer al Conseller d'Economia i Agricultura en el termini de trenta dies, a la notificació de la sanció.

#### *Disposició addicional*

Article 58. Totes les cooperatives de crèdit, mixtes, pòsits marítims, escolars i sanitàries, es subjectaran en allò que no especifiqui l'epígraf especial corresponent a les altres disposicions d'aquesta Llei relacionades amb els de consumidors o producció i treball que els hi siguin aplicables.

Palau del Parlament, 21 de febrer del 1934. — El Secretari, Antoni Dot i Arxé. — El President, Joan B. Soler i Bru.»

**ORDRE DEL DIA**

**per a la sessió de dijous**

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial sobre el Projecte de Llei de contractes de conreu.

4. Continuació de la discussió de dictamen de la Comissió especial (contractes de conreu) proposant una nova redacció dels arts. 15 al 26 del seu dictamen primitiu sobre el Projecte de Llei de contractes de conreu.

5. Discussió del dictamen de la Comissió d'Economia sobre el Projecte de Llei de cooperatives.

*(S'aixeca la sessió a dos quarts de vuit de la vetlla.)*

Un annex

10. The first of these is the fact that the

second of these is the fact that the

third of these is the fact that the

fourth of these is the fact that the

fifth of these is the fact that the

sixth of these is the fact that the

seventh of these is the fact that the

eighth of these is the fact that the

ninth of these is the fact that the

tenth of these is the fact that the

eleventh of these is the fact that the

twelfth of these is the fact that the

thirteenth of these is the fact that the

fourteenth of these is the fact that the

fifteenth of these is the fact that the

sixteenth of these is the fact that the

seventeenth of these is the fact that the

eighteenth of these is the fact that the

nineteenth of these is the fact that the

twentieth of these is the fact that the

twenty-first of these is the fact that the

twenty-second of these is the fact that the

twenty-third of these is the fact that the

twenty-fourth of these is the fact that the

twenty-fifth of these is the fact that the

twenty-sixth of these is the fact that the

twenty-seventh of these is the fact that the

twenty-eighth of these is the fact that the

twenty-ninth of these is the fact that the

thirtieth of these is the fact that the

thirty-first of these is the fact that the

thirty-second of these is the fact that the

thirty-third of these is the fact that the

thirty-fourth of these is the fact that the

# PARLAMENT DE CATALUNYA

## L L E I

### de transferències de crèdit

Article únic. Són autoritzades les transferències de crèdit d'un total import de 250,000 pessetes, entre les següents partides del Pressupost de despeses.

Sobrants que es transfereixen:

De la partida 646, 6,250 pessetes; de la 737, 50,000; de la 902, 93,750; de la 972, 5,000; de la 991, 45,000, i de la 1,142, 50,000.

Total dels sobrants, 250,000 pessetes.

L'esmentada quantitat de 250,000 pessetes, import dels sobrants, passa a augmentar la partida 827, amb destinació a subvencionar el Patronat de la Universitat autònoma.

Palau del Parlament, 21 de febrer del 1934.

